Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 7*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια).*

Ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὸ περίζωμα διεκόπτετο πολὺ ἰδιοτρόπως εἰς ὀξείας αἰχμάς, ὁ δὲ βράχος εἶχε τὸ παράδοξον σχῆμα ἀετοῦ πελωρίου ἑτοίμου νὰ πετάξῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς ζώνας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐφαίνετο, εἰς τὸ ἀνατολικὸν του μέρος τοὐλάχιστον, ὅτι ὁ περίβολος οὗτος ἦτο ἀδιάβατος.

—Ἂς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγας στιγμάς, ἐπρότεινεν ὁ κ. Σμίθ, ἔπειτα θὰ ἴδωμεν ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμωμεν τὸν γῦρον τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Χάρρυ Χόρν, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος πρέπει νὰ ἀπεσπάσθη ὁ βράχος, καὶ ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ἐδῶ κανένα ἄνοιγμα.

Μετὰ ἀνάπαυσιν δέκα λεπτῶν, οἱ ὁδηγοὶ ἐσηκώθησαν πάλιν, καὶ διὰ λοφίσκου ἀρκετὰ ὀλισθηροῦ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὀροπεδίου. Ἔμενε τώρα νὰ διέλθωμεν πλησίον τῆς βάσεως τῶν βράχων, οἵτινες, ὑψούμενοι ἕως ἑκατὸν πόδας, ἐπλατύνοντο πρὸς τὰ ἄνω ὅπως τὸ χεῖλη κανίστρου. Ὥστε καὶ κλίμακας ἀρκετὰς ἂν εἴχαμεν, πάλιν ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ ἀνέλθωμεν μέχρι τῆς ἀνωτέρας κορυφῆς τοῦ περιζώματος.

Ἀφοῦ περιήλθομεν τὸ χεῖλος τοῦ ὀροπεδίου ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἴχαμεν σταθμεύσει.

Δὲν ἠμποροῦσα ν' ἀποκρύψω τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ κ. Σμίθ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐμοῦ λυπημένος.

—Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! ἀνέκραξε· δὲν θὰ μάθωμεν λοιπὸν ποτὲ τί ἔχει μέσα του αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο Γκρέητ-Ἄϋρου, καὶ ἂν ἔχῃ κρατῆρα;

—Εἴτε ἠφαίστειον εἶνε εἴτε ὄχι, παρετήρησα, εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν προξενεῖ κανένα ὕποπτον κρότον, ὅτι δὲν ἐξέρχονται ἀπ' αὐτὸ οὔτε καπνὸς οὔτε φλόγες οὔτε ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον νὰ προμηνύῃ προσεχῆ ἔκρηξιν.

Καὶ πραγματικῶς, βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτός. Τὸ ἔδαφος ἦτο τόσον ἥσυχον ὅσον καὶ ὁ ἀήρ. Δὲν ἦσαν αἰσθητοὶ οὔτε ὑπόγειοι θόρυβοι, οὔτε κλονισμοὶ ὑπὸ τοὺς πόδας μας.

Εὐνόητον εἶνε ὅτι τὰ πέριξ ἦσαν ἔρημα, δηλαδὴ οὐδὲν ζωντανὸν πλάσμα ἐφαίνετο, ἐκτὸς μόνον ὀλίγων μεγάλων ἁρπακτικωνπτηνῶν, ἅτινα περιίπταντο πέριξ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου.

Τὰ ὡρολόγιά μας ἐδείκνυον τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ κ. Σμίθ εἶπε μὲ τόνον δυσαρεσκείας:

—Καὶ ἕως τὴν νύκτα νὰ μείνωμεν ἐδῶ, δὲν θὰ μάθωμεν περισσότερα. Πρέπει νὰ φύγωμεν, κύριε Στρόκ, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Πλῆζεντ-Γκάρτεν πρὶν νυκτώσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπεκρίθην, οὐδὲ ἐκινήθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἐπρόσθεσεν ἐλθὼν πλησίον μου:

—Ἀλλ' λοιπόν, κύριε Στρόκ, δὲν λέγετε τίποτε; Δὲν ἠκούσατε;

Τῇ ἀληθείᾳ, μοῦ ἐστοίχιζε πολὺ νὰ

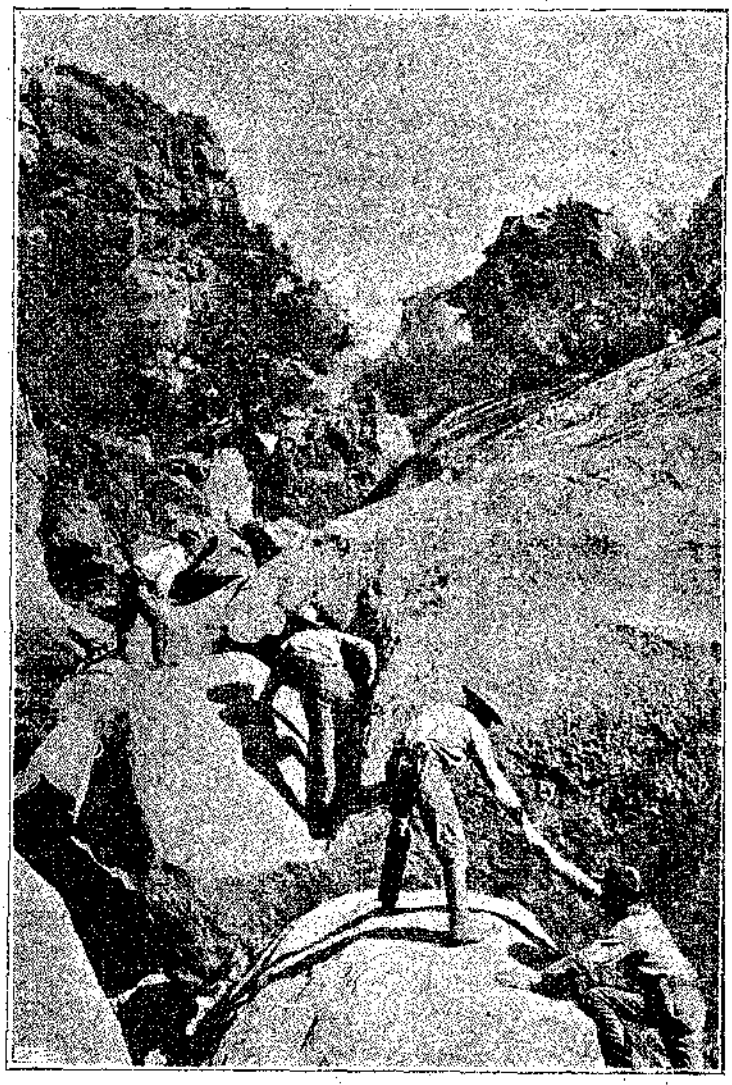

ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΟΣ

Φωτογραφία δημοσιευθεῖσα εἰς περιοδικὸν τῆς Νέας Ὑόρκης.

ἐγκαταλείψω τὴν ἐπιχείρησιν, νὰ κατέλθω πρὶν φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν μου!.. Καὶ ἠσθανόμην, μετὰ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπιμείνω, διπλασιαζομένην τὴν ἀνικανοποίητον περιέργειάν μου!..

Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Μήπως ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ διανοίξω τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο περίζωμα, νὰναρριχηθῶ τοὺς ἀκροτόμους ἐκείνους βράχους;

Ἔπρεπε νὰ ὑποκύψω, καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ ἀπρόσιτον Γκρέητ-Αὔρυ, ἠκολούθησα τοὺς συντρόφους μου, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν.

Ἡ ἐπιστροφή μας θὰ ἐγίνετο χωρὶς μεγάλας δυσκολίας καὶ χωρὶς μεγάλους κόπους. Πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας εἴχαμεν ἀφίσει ὀπίσω μας τὰ τελευταῖα ὑψώματα τοῦ ὄρους, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ Οὐίλδον μᾶς ὑπεδέχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως, ὅπου μᾶς ἀνέμεναν ἀναψυκτικὰ καὶ φαγητὰ ἄφθονα.

—Ὥστε δὲν κατορθώσατε νὰ εἰσχωρήσετε εἰς τὸ ἐσωτερικόν;... μᾶς ἠρώτησεν.

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σμίθ, καὶ θὰ καταντήσῃ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ Γκρέητ-Αὔρυ δὲν ὑπάρχει παρὰ εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀγαθῶν μας ἀγροτῶν!

Περὶ τὴν ἑνάτην ἑσπερινήν, ἡ ἁμαξά μας ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Δημάρχου τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσωμεν.

Καί, ἐνῷ εἰς μάτην ἐπεκαλούμην τὸν ὕπνον, ἐσυλλογιζόμην μήπως ἔπρεπε νὰ μείνω ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πολίχνην καὶ νὰ διοργανώσω δευτέραν ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἆρά γε ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην;...

Ὁπωσδήποτε, τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ἐπιστρέψω εἰς Οὐασιγκτῶνα καὶ νὰ συμβουλευθῶ τὸν κ. Οὐάρδ. Τὴν ἐπαύριον ὅθεν, τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἐκλήρωσα τοὺς δύο ὁδηγούς μου, ἀπεχαιρέτησα τὸν κ. Σμὶθ καὶ μετέβην εἰς τὸν σταθμόν, ὁπόθεν ἔμελλε νὰναχωρήσῃ ἡ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία διὰ τὴν Ραλείγην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀγὼν τῆς Αὐτοκινητικῆς Λέσχης

Τὸ μυστήριον τοῦ Γκρέητ-Αὔρυ ἔμελλε νὰποκαλυφθῇ μίαν ἡμέραν, χάρις εἰς συμπτώσεις καὶ περιστάσεις, τὰς ὁποίας δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ προφητεύσῃ; Ἴσως... Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἐνεῖχεν ἐνδιαφέρον πρώτης τάξεως; Οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία, ἀφοῦ ἡ ἀσφάλεια τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Βορείου Καρολίνας ἐξηρτᾶτο ἴσως ἀπὸ αὐτήν.

Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς Οὐασιγκτῶνα, ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐδεσμεύθη ὁμοίως ὑπὸ γεγονότος φύσεως ὅλως διόλου διαφορετικῆς. Καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔμελλε νὰ μείνῃ τόσον μυστηριῶδες καὶ ἀνεξήγητον, ὅσον καὶ τὰ φαινόμενα, τὰ παρατηρηθέντα ἐσχάτως εἰς τὸ Γκρέητ-Αὔρυ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου, αἱ ἐφημερίδες τῆς Πανσυλβανίας ἀνεκοίνουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶχε συμβῇ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς διάφορα μέρη τῆς Πολιτείας.

Ἀπό τινος καιροῦ, ἐπὶ τῶν ὁδῶν αἱ ὁποῖαι διασχίζουν τὰ περίχωρα τῆς Φιλαδελφείας, ἐκυκλοφόρει μία παράδοξος ἅμαξα, τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο νὰ διαχρίνουν οὔτε τὸ σχῆμα, οὔτε τὸ εἶδος, οὔτε κἂν τὰς διαστάσεις, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἔτρεχεν. Ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκινήτου. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν κινητήριόν του δύναμιν, αἱ γνῶμαι ἐδιχάζοντο καὶ αἱ ὑποθέσεις, μᾶλλον ἢ ἧττον πιθαναί, διεσταυροῦντο καὶ συνεκρούοντο ἀπεριορίστως, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ὁσάκις εἰς τοιαῦτα ζητήματα ἀναμιγνύεται ἡ λαϊκὴ φαντασία.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ τελειότεραι αὐτοκίνητοι ἅμαξαι, οἱουδήποτε συστήματος, εἴτε δι' ἀτμοῦ κινούμεναι, εἴτε διὰ πετρελαίου, εἴτε δι' οἰνοπνεύματος, εἴτε δι' ἠλεκτρισμοῦ, δὲν ὑπερέβαιναν τὰ ἑκατὸν ἑξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν, ἤτοι περίπου τὰς σαράντα λεύγας τῶν τεσσάρων χιλιομέτρων, δηλαδὴ περὶ τὰ δύο μίλλια ἀνὰ λεπτόν,—ταχύτητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμποροῦν νὰναπτύξουν οἱ σιδηρόδρομοι, μὲ τὰς ταχείας ἁμαξοστοιχίας καὶ μὲ τὰ *ἔξπρές*, οὔτε ἐπὶ τῶν καλλιτέρων γραμμῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐν τούτοις, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αὐτοκίνητον ὑπερέβαινε βεβαίως κατὰ πολὺ τὴν ταχύτητα αὐτήν.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τοιαύτη ἰλιγγιώδης ταχύτης ἀπετέλεσ σπουδαιότατον κίνδυνον εἰς τὰς ὁδούς, τόσον διὰ τοὺς ἐποχουμένους ὅσον καὶ διὰ τοὺς πεζούς. Ὁ κυλιόμενος ἐκεῖνος ὄγκος κατέφθανεν ὡς κεραυνός, συνοδευόμενος ὑπὸ φοβεροῦ κρότου, ἐκτοπίζων τὸν ἀέρα μὲ ὁρμήν, ἡ ὁποία ἔθραυε τοὺς κλώνους τῶν δένδρων τῶν φυτευμένων ἑκατέρωθεν τοῦ δρόμου, τρομάζων μέχρι παραφροσύνης τὰ ζῷα τὰ βόσκοντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, καὶ διασκορπίζων τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο νὰντισταθοῦν εἰς τοὺς στροβίλους τοῦ κονιορτοῦ, τοῦ ἐξεγειρομένου κατὰ τὴν διαβασίν του.

Καὶ—λεπτομέρεια παράδοξος, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐφημερίδες ἐπέστησαν ἰδιαίτατα τὴν προσοχήν,—τὸ σκιρρόστρωμα τῶν δρόμων μόλις ἐχαράσσετο ὑπὸ τῶν τροχῶν τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία δὲν ἄφινεν ὀπίσω της διόλου βαθείας αὔλακας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας παράγουν διερχόμενα τὰ βαρέα ὀχήματα. Μίαν ἐλαφροτάτην ἀποτύπωσιν μόνον, ἀπλούστατον *ξύσιμον*. Μόνη ἡ ταχύτης ἀνήγειρε τὸν κονιορτόν.

«Φαίνεται,—παρετήρει ὁ *Κῆρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης*,—ὅτι ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως ἐκμηδενίζει τὴν βαρύτητα».

Ζωηρόταται διαμαρτυρίαι ἠγέρθησαν, ἐννοεῖται, ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Πανσυλβανίας. Πῶς ἠμποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰνεχθοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν τρελλῶν αὐτῶν περιπάτων μιᾶς μηχανῆς, ἀπειλούσης τὰ πάντα νὰνατρέψῃ καὶ τὰ πάντα νὰ συντρίψῃ κατὰ τὴν διάβασίν της; Ἀλλὰ καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἠδύναντο νὰ τὴν σταματήσουν; Δὲν ἤξευραν οὔτε εἰς ποῖον ἀνῆκεν, οὔτε πόθεν ἤρχετο, οὔτε ποῦ ἐπήγαινε... Δὲν τὴν ἔβλεπαν παρὰ μόνον καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ἀστραπιαίως ὡς βλῆμα εἰς τὸν ἰλιγγιώδη της δρόμον. Δοκιμάσατε λοιπὸν νὰ σταματήσετε σφαῖραν τηλεβόλου, ἐξερχομένην ἀπὸ τὸ στόμιόν του!

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι καμμία ἔνδειξις περὶ τοῦ εἴδους τῆς κινητηρίου δυνάμεως. Τὸ μόνον βέβαιον, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπιστοποιήθη, ἦτο ὅτι ἡ μηχανὴ δὲν ἄφινεν οὔτε καπνόν, οὔτε ἀτμόν, οὔτε ὀσμὴν πετρελαίου ἢ ἄλλου τινὸς ἐλαίου ἐρυκτοῦ. Ἐκ τούτου τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μηχανῆς ἠλεκτροκινήτου, τῆς ὁποίας οἱ συμπυκνωτῆρες, ἀγνώστου τύπου, περιεῖχον ρευστὸν οὕτως εἰπεῖν ἀνεξάντλητον.

Ἀλλ' ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ, ἡ ζωηρὰ καὶ ὑπερεξημμένη, ἔβλεπεν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο αὐτοκίνητον: ἦτο τὸ ὑπερφυσικὸν ἅρμα ἑνὸς φάσματος, τὸ ὁποῖον τὸ ὡδήγει, ἑνὸς θερμαστοῦ τῆς Κολάσεως, ἑνὸς βρυκόλακος ἐρχομένου ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἑνὸς τέρατος δραπετεύσαντος ἀπὸ κάποιον τερατοτροφεῖον, ἢ ἐπὶ τέλους αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου, τοῦ Βεελζεβοὺλ ἢ τοῦ Ἀσταρώθ, ὁ ὁποῖος περιεφρόνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀντίδρασιν, ὡς ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν ἀόρατον καὶ ἄπειρον σατανικὴν δύναμιν!

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Διάβολος ἂν ἦτο, πάλιν δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυκλοφορῇ μὲ τόσην ταχύτητα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας, ἄνευ αὔξοντος ἀριθμοῦ, ἄνευ ἐγγράφου ἐν τάξει ἐπικυρωμένου. Διότι ποία ἀρχὴ θὰ συγκατετίθετο νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ διακόσια ἑξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν; Καὶ χάριν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἔπρεπε βεβαίως νὰ εὑρεθῇ τρόπος, ὥστε να μετριασθῇ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀγνώστου ἁρματοδρόμου.

Καὶ δὲν ἦτο μόνη ἡ Πανσυλβανία, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς στάδιον τῶν ὑπερφυσικῶν αὐτῶν ἁρματοδρομιῶν. Τὰ ἀστυνομικὰ δελτία δὲν ἐδράδυναν νὰ σημειώσουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σατανικοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰς ἄλλας Πολιτείας, εἰς τὸ Κεντουκτύ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Φραγκφόρτ, εἰς τὸ Ὄχιο, εἰς τὸ Τεννεζέε, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νασβίλλης, εἰς τὸ Μισουρί, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἰέφφερσων, τέλος εἰς τὸ Ἰλλινουᾶ, ἐπὶ τῶν διαφόρων ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς τὸ Σικάγον.

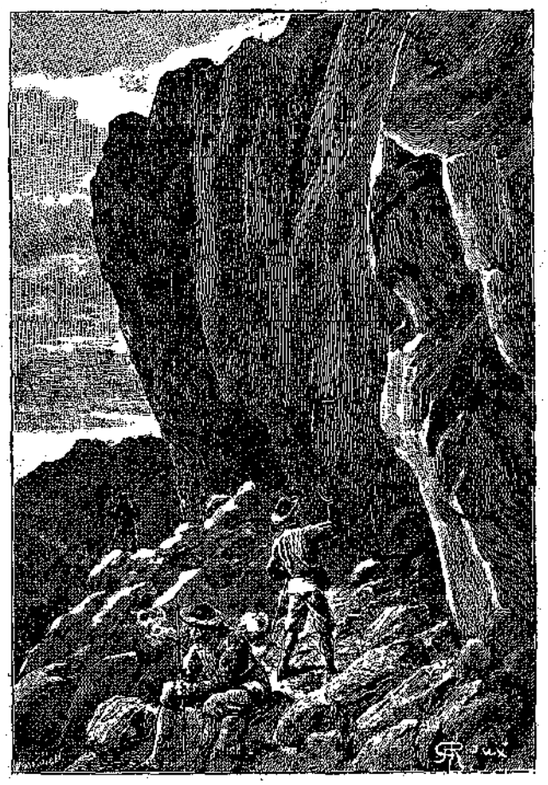

«Ἂς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγας στιγμάς...» (Σελ. 49, στ. α')

Ἐπεβάλλετο τώρα εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ λάβουν ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ δημοσίου τούτου κινδύνου. Καὶ ἀφοῦ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ διαβολομηχανὴν τρέχουσαν μὲ τόσην ταχύτητα, τὸ ἀποτελεσματικώτερον θὰ ἦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐγείρουν εἰς τοὺς δρόμους ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, στερεὰ ὀδοφράγματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄργᾳ ἢ γρήγορα, τὸ αὐτοκίνητον θὰ συνετρίβετο.

—Δὲν βαρυέστε! ἔλεγαν οἱ δύσπιστοι· ἡ διαβολομηχανὴ θὰ ἠμπορέσῃ μιὰ χαρὰ νὰ παρακάμψῃ ὅλα τα ἐμπόδια.

—Καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὰ ὑπερπηδήσῃ! προσέθεταν ἄλλοι.

—Ἔπειτα, ἂν εἶνε ὁ Διάβολος, ὡς πρώην Ἄγγελος ἔχει πτερά, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῇ καθόλου νὰ πετάξῃ.

Τὰ σχόλια αὐτὰ ἦσαν βεβαίως ἀντάξια γυναικαρίων καὶ ἀνάξια πάσης προσοχῆς! Ἀλλὼς τε, ἐὰν ὁ Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως εἶχε τῳόντι ζεῦγος πτερύγων, πρὸς τί νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ γηΐνου ἐδάφους, τόσον χαμηλά, μὲ κίνδυνον νὰ συντρίψῃ τοὺς διαβάτας, ἀντὶ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἐλεύθερον πτηνόν;

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἠσχολεῖτο σοβαρώτατα ἡ Ἀστυνομία τῆς Οὐασιγκτῶνος, ἀποφασισμένη νὰ θέσῃ ὁπωσδήποτε ἐν τέρμα.

Ἰδοὺ τώρα τί συνέβη τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Μαΐου, ἐπιτρέπον νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὸ «τέρας» τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀσύλληπτον, καὶ μάλιστα, ὅτι μετὰ τὸν Νέον Κόσμον, ὁ Παλαιὸς διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μυστηριώδους καὶ ἐπιφόβου αὐτοκινήτου!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ ἀκόλουθον γεγονὸς ἀνεγράφη εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῆς Συμπολιτείας, εἶνε δὲ εὔκολον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσα σχόλια τὸ συνώδευσαν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ:

Εἶχε διοργανωθῆ ἀγὼν αὐτοκινήτων ὑπὸ τῆς Αὐτοκινητικῆς Λέσχης (Automobile-Club) τῆς Βισκονσίνης, ἐπὶ μιᾶς τῶν ὁδῶν τῆς Πολιτείας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ Μάδισων εἶνε ἡ πρωτεύουσα. Ἡ ὁδὸς αὕτη σχηματίζει λαμπρὸν στίβον ἑκτάσεως διακοσίων μιλλίων—370 περίπου χιλιομέτρων—ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Κυνολειμῶνος, πόλεως τῶν δυτικῶν συνόρων, διερχόμενον διὰ κερ, τὰς μετρίας ἁμάξας Ζιλλὲ-Φορέστ, Χάρβαρδ καὶ Οὐάτσων, Πίκ, Οὐόλσελεῦ, τὰς μεγάλας ἁμάξας Μόρς, Φιάτ, Μερσεδές, Σαρρών, Χωτσκίς, Πανὰρ-Λεβασσόρ, Διὸν-Μπουτὸν κτλ. κτλ. πάσης ἐθνικότητος. Τὸ ἄθροισμα τῶν διαφόρων βραβείων ἦτο σημαντικόν, διότι ἔφθανε τὸ ποσὸν τῶν πεντήκοντα χιλιάδων δολλαρίων. Οὐδεμία ὅθεν ἀμφιβολία, ὅτι τὰ βραβεῖα αὐτὰ θὰ διημφισβητοῦντο μετὰ πείσματος. Οἱ διάφοροι κατασκευασταὶ εἶχαν ἀπαντήσει εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐτοκινητικῆς Λέσχης ἀποστείλαντες τοὺς τελειοτέρους τύπους τῶν ἐργοστασίων των. Περὶ τὰ τεσσαράκοντα αὐτοκίνητα διαφόρων συστημάτων — ἀτμός, πετρέλαιον, οἰνόπνευμα, ἠλεκτρισμός, — ὅλα δοκιμασμένα εἰς προγενεστέρους ἀγῶνας, θὰ συνηγωνίζοντο τώρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βισκονσίνης.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ταχύτητος, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ—ἦτο δὲ αὕτη ἑκατὸν ἑξήκοντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν,— ἡ διεθνὴς ἁρματοδρομία δὲν θὰ διήρκει περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ὥρας, ἀφοῦ ὁ δρόμος τοῦ ἀγῶνος δὲν ὑπερέβαινε τὰ διακόσια μίλλια. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν παντὸς κινδύνου, αἱ ἀρχαὶ τῆς Βισκονσίνης ἀπηγόρευσαν τὴν κυκλοφορίαν μεταξὺ Κυνολειμῶνος καὶ Μιλβωκέε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 30 Μαΐου.

Ἑπομένως οὐδὲν δυστύχημα προεβλέπετο, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ συμβοῦν εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλ' αὐτὸ πλέον ἦτο «ἰδικός των λογαριασμός...»

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κάτω ἀπ' τὴ στέγη τοῦ ζευγᾶ
Στὰ καπνισμένα ξύλα,
Φυσᾷ ὁ βορηᾶς στὴν ἔρημη
Φωτιὰ μάνατριχίλα
Καὶ σέρνει τὰ μηνύματα,
Τῆς βαρυχειμωνιᾶς,
Κατὰ τὸν κάμπο χύνωντας
Τὸ δάκρυ του, ὁ χιονιᾶς.

Τὰ στάχυα δὲν βεργολυγοῦν
Τἀλώνια δὲν γυρίζουν,
Τὰ βοδαμάξια σώπασαν
Στὶς ρύμες πιὰ νὰ τρίζουν·
Καὶ τώρα μέσ' στὸν διάπλατο
Τὸν κάμπο, μοναχός,
Σαλεύει τἀργοπάτητα
Τὰ πρόβατα ὁ βοσκός.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΣΕΛΗΝΗ ΜΑΣ

Τί εἶνε ἡ Σελήνη; Τί θὰ ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ-ἐπάνω; Ἀρά γε κατοικεῖται;—Ἰδοὺ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας πολλάκις θὰ ἐκάματε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, βλέποντες τὴν ἀσώματον ἐκείνην κεφαλὴν νὰ πηδᾷ ἀπὸ νέφους εἰς νέφος ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βελούδου τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν σᾶς φαίνεται, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὡς νὰ εἰρωνεύεται τὴν γηΐνην περιέργειαν καὶ ὡς νὰ σᾶς λέγῃ μὲ τὴν ἄφωνον γλῶσσάν της:

—Κυνηγᾶτέ με, φίλοι μου, κυνηγᾶτέ με! Δὲν θὰ μὲ πιάσετε ποτέ!...

Καὶ ὅμως, εἰμπορεῖ καμμίαν ἡμέραν ἡ κυρὰ-Σελήνη νὰ βγῇ γελασμένη... Ποιὸς ξέρει!... Ἀλήθεια, κανεὶς δὲν τὴν ἐπεσκέφθη ἀκόμη μὲ ἀερόστατον. Καὶ ὅμως οἱ σοφοὶ τῆς Γῆς γνωρίζουν ἕνα σωρὸ πράγματα... εἰς βάρος της, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὴν Σελήνην;

Ἀγαπᾶτε τὰς θετικὰς ἀπαντήσεις. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω: Διατί ὄχι;

Ναί, διατί ὄχι;—Τὸ κάτω-κάτω, ὅσον καὶ ἂν μᾶς περιγελᾷ ἀπὸ τὰ ὕψη της ἡ Σελήνη, ἀποτελεῖ ἀστρονομικῶς ἓν παράρτημα, ἓν ὑποκατάστημα τοῦ πλανήτου μας. Εἶνε ἰδική μας, ὅπως... ἡ Σικελία εἶνε τῆς Ἰταλίας. Μεταξὺ τῆς ἠπείρου μας καὶ τῆς οὐρανίας της νήσου,—μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης,—ὁ πρὸς διάπλουν πορθμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 350,000 χιλιόμετρα.

Πορθμὸς αἰθέριος, οὐράνιος, ἐννοεῖται! Ἀλλὰ τί εἶνε διὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον 350,000 χιλιόμετρα; Οὔτε κἂν τὸ δίκτυον τῶν ἀμερικανικῶν σιδηροδρόμων, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὰς 388,000! Ὁ ὑπερσιβηρικὸς σιδηρόδρομος, μόνος του, ἀριθμεῖ 7,600. Φανταστῆτε πενῆντα ὑπερσιβηρικούς, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ... ἐφθάσατε εἰς τὴν Σελήνην!

Ἀλλ' εἰς πόσον καιρόν; Ὄχι καὶ εἰς πολύν, σᾶς βεβαιῶ! Ὁ ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν — Πειραιῶς θὰ ἤθελεν 25 ἕως 26 ἑβδομάδας. Ναί. Ἀλλὰ μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν ὑπερβαίνουν τὰ νεώτατα αὐτοκίνητα, δὲν θὰ μᾶς ἐχρειάζοντο περισσότεραι ἀπὸ 79 ἡμέραι κατὰ μίαν ὀλιγώτεραι δηλαδὴ ἀφ' ὅσας ἐχρειάσθη ὁ Φιλέας Φόγγ, ὁ περίφημος ἥρως τοῦ Ἰουλίου Βέρν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου!

Δυστυχῶς, οὔτε ἀτμάμαξα, οὔτε ἀερόστατον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς μεταφέρουν εἰς τὴν οὐρανίαν μας ἀποικίαν. Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ ἀερόστατα εἶνε πλοῖα τοῦ ἀέρος· ἀλλ' ἅμα λείψῃ ὁ ἀήρ, ποῦ νὰ σταθῇ ἀερόστατον; Αὐτὸ δεδακρυβῶς θὰ μᾶς συνέβαινε μετά τινα μυριάμετρα ἀκὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Θὰ εὑρίσκαμεν τὸ *κενόν*, δηλαδὴ μίαν ἀπέραντον τρύπαν, ὅπου καὶ ὁ ἐλαφρότατος αἰθὴρ γίνεται βαρὺς ὡς μολύβι!

Καμμία ὀβίς ἄρά γε;...—Θὰ σᾶς τὸ ἐπρότεινα... κατὰ τὸν Ἰούλιον Βέρν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἱκανὴ ἡ ὀβὶς αὐτὴ νὰ κατανικήσῃ τὴν *ἕλξιν τῆς γῆς*, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφοδιασθῇ, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ τηλεβόλου, μὲ τὴν ἀφάνταστον ταχύτητα τῶν 11 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον: ταχύτης 15 φορὰς μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν *ἰσχυροτέρων μας ὀβίδων*!

«Φρικῶδες ψῦχος παγόνει τὰ μέλη μας...» (Σελ. 52, στ. γ'.)

Ποῖος Βεζούβιος θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ νὰ ἐκσφενδονίσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν τεραστίαν αὐτὴν ὀβίδα; Διὰ ποίου θαύματος θὰ κατωρθοῦτο νὰ περιλάβῃ ἐντός της καὶ ἀνθρώπους; Ποῖος σκοπευτὴς θὰ ἦτο τόσον ἱκανὸς ὥστε νὰ τὴν στείλῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν αἰωνίως κινούμενον στόχον, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ Σελήνη;

Δὲν ἠξεύρω τίποτε— οὔτε σεῖς βέβαια!

Ἐν τούτοις, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ πρόβλημα ἐλύθη, καὶ ἂς ἐπιχειρήσωμεν μαζὶ αὐτὸ τὸ ταξείδιον...ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε ὅτι δὲν θὰ εἶνε τὸ ταξείδιον τῶν ἐγκαινίων!..

Εἰς τὴν χώραν τῶν Προσγείων

Μπούμ!..

Ἡ βροντὴ μιᾶς φοβερᾶς ἐκρήξεως σείει τοὺς μαλακούς, βαμβακοστρωμένους τοίχους τοῦ κελλίου μας, ἐνῷ δύναμις ἀκατανίκητος μᾶς καρφόνει εἰς τὸ πάτωμα. Ἡ Γῆ εἶνε τώρα μακράν!... Μεθ' ὅλον τὸ *καλοριφέρ*, τὸ ὁποῖον *λειτουργεῖ εἰς ὅλην του τὴν ἔντασιν*, φρικῶδες ψῦχος παγόνει τὰ μέλη μας. Διασχίζομεν τὸ ἀχανές, τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, εἶνε ἑξῆντα βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν...Ἀνεκλάλητος ἀγωνία μᾶς κυριεύει...Ἀγρίως, τὸ γραφόφωνον τοῦ ὡρολογίου ἀρθρόνει μὲ τὴν στριγγὴν φωνήν του, εἰς κάθε μετακίνησιν τοῦ δευτερολεπτοδείκτου, τὰς λέξεις: «Δέκα δευτερόλεπτα...εἴκοσι...τριάντα...τριάντα ἕνα...δύο...τρία...τέσσαρα...»

Ἀπότομος πρόσκρουσις, τὴν ὁποίαν ἐξουδετερόνει δι' ἀντιδράσεως ἓν εἰδικὸν μηχάνημα. Ἡ θύρα τοῦ κελλίου μας—*τοῦ τάφου μας θὰ ἔλεγα*,—ἀνοίγει μόνη της. Οἱ ταξειδιῶται εἴμεθα ἐλεύθεροι.

Ἐλεύθεροι;—Ὄχι ἀκόμη! Πρέπει πρῶτα νὰ κάμωμεν τὴν ἀναπόφευκτον *καραντίναν* μας εἰς τὸ Σανατόριον τοῦ ὄρους *Τύχων*. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Σελήνης,—ἂν τῳόντι ὑπάρχῃ—ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τελειότερον κενόν, τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν διὰ τῶν ἀεραντλιῶν μας. Βυθιζόμενος ἀποτόμως εἰς τὸν ἀραιότατον αὐτὸν ἀέρα, ὁ κάτοικος τῆς Γῆς θὰ ἔσκαζε σὰν φοῦσκα: πάφ!

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συνειθίσωμεν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ νέον μας περιβάλλον. Πρὸς τοῦτο, θὰ μᾶς περάσουν διαδοχικῶς ἀπὸ πολλὰ δωμάτια, καθὲν τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ πίεσιν διαφορετικήν, δηλαδὴ ὁλονὲν μικροτέραν. Σαράντα τοιαῦται ἀλλαγαί, ἐντὸς σαράντα ἡμερῶν, ἀρκοῦν διὰ νὰ μᾶς ἐξοικειώσουν, νὰ μᾶς ἐγκλιματίσουν εἰς τὴν Σελήνην. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἰατρὸς ὁ ὁποῖος ἐπενόησεν αὐτὴν τὴν μεγαλοφυᾶ μέθοδον, εἶνε ἄξιος νὰ τῷ στηθῇ ἀνδριάς, ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Δαϊρφελ, τοῦ ὑψηλοτέρου κρατῆρος τῆς Σελήνης (7,603 *μέτρα, ἂν ἀγαπᾶτε*!)

Λοιπόν, ὑπομονή! Ἡ πρώτη ἑβδομάς, ἡ πλέον ἐπίπονος, εἰς τὸ Σανατόριον, θὰ μᾶς φιλοδωρήσῃ ἀρκετὰς λιποθυμίας, ζάλας, πονοκεφάλους, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμεν ὅπως-ὅπως, διὰ νὰ σκοτώσωμεν τοὐλάχιστον τὸν καιρόν, νὰκούσωμεν—κυριολεκτικῶς,—τὰς τελευταίας εἰδήσεις τῆς Σελήνης, τὰς ὁποίας ἀναγγέλλει ὁ ἀπαραίτητος φωνογράφος τῆς «*Ἐφημερίδος τῶν δύο Σφαιρῶν*».

—Ντρίγγ!.. *Πλάτων, ἡμέρα τρίτη τοῦ Φθινοπώρου, ὥρα 624η.*—Τὴν

στιγμὴν ταύτην μανθάνομεν, ὅτι ἡ ἑλληνοσεληναία ἀποστολὴ τῆς *Ἀοράτου Σελήνης διέσχισεν αἰσίως τὴν Θάλασσαν τῶν Τρικυμιῶν* καὶ ὑπερέβη τὸ Δυτικὸν Τεῖχος. Μετά τινας ὥρας θὰ γνωρίζομεν τί εἶνε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης χώρα τῶν *Ἀπογείων*, ἡ ὁποία τόσας ἐπροκάλεσε συζητήσεις μεταξὺ τῶν σοφῶν τῶν τριῶν ἡμισφαιρίων...

Τί νὰ σημαίνει ἄρά γε ὁ γρῖφος αὐτός; Ἰδοὺ ἡ λύσις:

Πλάτων ὀνομάζεται εἰς κρατὴρ τῆς Σελήνης ἐσβεσμένος. Ὅπως ὅλα τὰ ὄρη τοῦ δορυφόρου μας, ἔχει σχῆμα κώνου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου σχηματίζεται κυκλικὸν περίζωμα, τὸ δὲ κέντρον τοῦ περιζώματος τούτου κατέχει συνήθως θόλος ὑψηλός. Μερικοὶ τῶν κρατήρων ἔχουν διαστάσεις τεραστίας, π.χ. ὁ *Κλάβιος*, ὁ ὁποῖος ἔχει διάμετρον 220 χιλιομέτρων, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ κοίλωμα περικυκλοῦται ὑπὸ ὀρθίου τείχους, ὕψους 7,000 μέτρων!

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς *θαλάσσας* τῆς Σελήνης, δὲν εἶνε πραγματικῶς παρὰ πεδιάδες, ἀκόμη πλέον ξηραὶ καὶ ἄνυδροι ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας Σαχάραν. Ἐκεῖ ἐπάνω δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὠκεανοί, οὔτε ποταμοί, οὔτε λίμναι, οὔτε μία κἂν σταγὼν ὕδατος.

Τὸ φθινόπωρον διαρκεῖ μόνον...τρεῖς ἡμέρας. Ἐπίσης καὶ *αἱ ἄλλαι* ἐποχαί. Ἀλλὰ τί ἡμέρας! *708 ὧραι καὶ 44 λεπτὰ* ἀπὸ τὸ ἕνα μεσημέρι ὡς τὸ ἄλλο. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ θάνατείλῃ ὁ ἥλιος μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ θὰ δύσῃ, περνοῦν 354 ὧραι, δηλαδὴ 15 περίπου ἡμέραι τῆς Γῆς. Ἔπειτα, ἀποτόμως, τὴν φλογερὰν ἡμέραν διαδέχεται ἡ παγετώδης νύξ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, χωρὶς λυκαυγές, χωρὶς λυκόφως. Πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς πολὺ γερὸ κεφάλι, διὰ νὰ μὴ τρελλαθῇ εἰς τέτοιον κόσμον!

Ἀκούσατε τώρα καὶ τὸ ἄλλο.—Ὁ *δορυφόρος μας παρουσιάζει πρὸς τὴν Γῆν διαρκῶς τὴν ἰδίαν ὄψιν*, τὸ ἴδιον ἡμισφαίριον. Ὀνομάζομεν *Προσγείους* τοὺς κατοίκους—ἂν ὑπάρχουν—τοῦ σεληναίου ἡμισφαιρίου τοῦ ἐστραμμένου πρὸς τὴν Γῆν. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς *Ἀπογείους*, ποῦ εὑρίσκονται εἰς τὸ ἀντίθετον, τὸ ἀόρατον δι' ἡμᾶς ἡμισφαίριον, αὐτοὺς κανὲν ἀνθρώπινον τηλεσκόπιον δὲν θὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ ποτέ, οἱ ἴδιοι δὲ ἀγνοοῦν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὕπαρξιν τῆς Γῆς, πέριξ τῆς ὁποίας στρέφονται αἰωνίως.

Ἐννοεῖτε τώρα τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία κατέχει τοὺς σοφοὺς τῶν *τριῶν ἡμισφαιρίων* (τῶν δύο τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἑνὸς τῆς Σελήνης,) ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θάνακαλυφθῇ τέλος πάντων ἡ ἀντίστροφος αὐτὴ Σελήνη, τὸ ἀόρατον ἡμισφαίριον, τὸ ἀπρόσιτον εἰς τὰνθρώπινα τηλεσκόπια;

...Ἀλλὰ παρῆλθεν ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸν *Τύχωνα*. Τώρα πλέον ἀντέχομεν καλὰ εἰς τὴν σεληναίαν ἀτμόσφαιραν, ὥστε νὰ μᾶς σύρουν, ἐπὶ ἑνὸς φορείου, μέχρι τῶν παραθύρων τοῦ παραδόξου δωματίου μας.

Ἀφίνομεν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Μολονότι τὸ ὡρολόγιον δεικνύει 526 ὥρας,—ἑπομένως πλησιάζει μεσονύκτιον,—ἔξω φέγγει λαμπρά. Εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ τοὺς ἀστερισμούς, φαίνεται ἕνας παράξενος ἥλιος, στρογγυλὸς καὶ χλωμὸς ὅπως ἡ σελήνη μας, ἀλλὰ δεκατέσσαρας φορὰς μεγαλητεραῖά της βουνά, μὲ τὸν γαλανόν της οὐρανόν, μὲ τὰς λευκάς της πόλεις, ὅπου αἱ μητέρες μας προσπαθοῦν ἴσως νὰ μᾶς ἴδοῦν μὲ τοὺς ἰσχυροὺς φακοὺς τῶν τηλεσκοπίων των!..

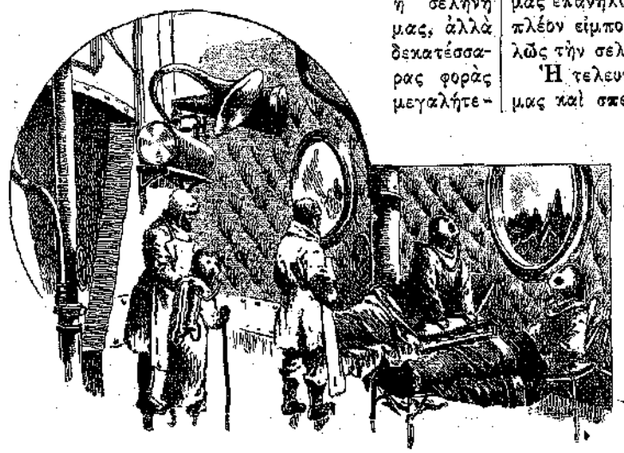

«Ἀφίνομεν κραυγὴν ἐκπλήξεως...» (Σελ 53, στ. β'.)

Ἀλλὰ μᾶς βλέπουν;—Ὄχι. Ἡ «πλήθουσα γῆ» δι' ἡμᾶς, εἶνε ἡ «νέα σελήνη» διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, καὶ ἀντιστρόφως. Κάμετε ὑπομονὴν καμμιὰ δεκαριὰ ἡμέρες. Τότε τὸ νέον μας ἄστρον, φωτιζόμενον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, θὰ γίνῃ ὁρατὸν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς Γῆς φίλους μας. Θὰ εἰμποροῦν μάλιστα νὰ διακρίνουν, μὲ τὰ τηλεσκόπιά των, τὸν λάμποντα κρατῆρα τοῦ *Ὄρους Τύχων*, μὲ τὸν λαμπρόν του φωτοστέφανον.

... Ὄπισθέν μας, ὁ νοσοκόμος τοῦ Σανατορίου τρίβει τὰς χεῖράς του: κλαίομεν, ἄρα ἐθεραπεύθημεν. Ἡ δύναμις μᾶς ἐπανῆλθε μετὰ τῆς μνήμης· τώρα πλέον εἰμποροῦμεν νὰψηφήσωμεν ἐντελῶς τὴν σεληναίαν ἀτμόσφαιραν.

Ἡ τελευταία θύρα ἀνοίγεται ἐμπρός μας καὶ σπεύδομεν νὰ ἐξέλθωμεν.

Ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος τοῦ *Τύχωνος* εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ. Ἀλλ' ἀρκετὰ ἐμείναμεν ἐνταφιασμένοι! Τὸν ἀφίνομεν νὰ φύγῃ, καί, μολονότι κάμνει ψυχος ἱκανὸν νὰ πήξῃ καὶ ὑδράργυρον, προτιμῶμεν νὰ κατέλθωμεν πεζῇ, διὰ τῆς ἀτραποῦ τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ἐσχάτως ὁ *Ὅμιλος τῶν Ἐκδρομῶν*.

Ὁ ὁδηγὸς μᾶς φέρει εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς χάνδακος, τοῦ ὁποίου τὸ πλάτος ὑπερβαίνει τὰ πέντε μέτρα. Μᾶς δείχνει τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ μᾶς λέγει ἀφελέστατα:

— Πηδήστε:

Εἰς τὴν Γῆν θὰ μᾶς ἔπιανε ζάλη καὶ μόνον ἂν ἐσκύπταμεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν μαύρην ἐκείνην ἄβυσσον. Ἀλλ' ἐδῶ αἰσθανόμεθα τὸν ἑαυτόν μας τόσον ἐλαφρόν, τόσον εὐπετῆ, ὥστε δὲν διστάζομεν οὔτε στιγμήν.

Ὀπισθοχωροῦμεν τέσσαρα βήματα καί...χόπ!

Δὲν εἶνε πήδημα αὐτό· εἶνε πτῆσις εἰς μῆκος δέκα μέτρων! Μὲ τὸ πρῶτον, κατερρίψαμεν ὅλα τὰ ρεκὸρ τοῦ «ἄλματος εἰς μῆκος μετὰ φορᾶς» τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων!

Ἰδοὺ τώρα ἕνας πελώριος βράχος, ποῦ μᾶς φράττει τὸν δρόμον. Εἶνε τρεῖς φορὰς ὑψηλότερός μας. Χόπ! ἄλλο ἅλμα, καὶ ὑπερπηδῶμεν τὸ ἐμπόδιον, ὡς νὰ ἦτο ἁπλοῦς κορμὸς δένδρου!

Βλέπων τὰς ἐκπλήξεις μας, ὁ ὁδηγὸς γελᾷ μὲ τὴν καρδιάν του καὶ μᾶς λέγει:

— Παράξενος τόπος, ἀλήθεια; Φαίνεται, ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Σελήνην τὰ σώματα γίνονται ἐξ φορᾶς ἐλαφρότερα ἀφ' ὅσον εἶνε εἰς τὴν Γῆν. Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν ἕνας κύριος— (ὁ κύριος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ,)—ὁ ὁποῖος φαντάζεται ὅτι ζυγίζει ἑκατὸν εἰκοσιπέντε λίτρες. Ἔ,λοιπόν· ἂς λάβῃ τὸν κόπον ὁ κύριος ν' ἀναβῇ εἰς τὴν αὐτόματον σύνθλιπτον πλάστιγγα, καὶ τότε τὰ λέμε!

«Πτῆσις εἰς μῆκος δέκα μέτρων...» (Σελ. 53, στ. γ'.)

Ἀναβαίνω, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ὁ δείκτης διαγράφει τεταρτοκύκλιον καὶ σταματᾷ εἰς τὸν ἀριθμὸν 11 χιλιόγραμμα 600! Καὶ διὰ νὰ ποδείξῃ ὅτι ἡ πλάστιγξ δὲν λέγει ψεύματα, ὁ ἀστεῖος ὁδηγὸς μὲ ἁρπάζει ἀπὸ τὴν γούναν καὶ μὲ σηκόνει ὑψηλὰ μὲ τεντωμένον χέρι, χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον. Τῷ ἀνταποδίδω τὰ ἴσα μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος, ἐδῶ εἰς τὴν Σελήνην γίνεται ἔξαφνα Τόφαλος καὶ Κουταλιανός.

—Κυρίαι καὶ κύριοι, λέγει πάλιν ὁ ὁδηγός, εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν. Ὁ *Κάτω-Τύχων* ἀπέχει ἀκόμη 35 χιλιόμετρα καὶ δὲν μᾶς μένουν παρὰ ἑξῆντα ὧραι ἕως νὰ ξημερώσῃ.

—Καλλίτερα! Θὰ εἶνε τόσον ὡραία ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν!..

—Ὄχι δά! Πῶς φαίνεται, ὅτι ὁ κύριος δὲν εἶδεν ἀκόμη ἡμέραν εἰς τὴν Σελήνην! Καλέ, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἶνε σὰν ἀπὸ φωτιά. Σ' ἕνα δευτερόλεπτον, περνᾶτε ἀπὸ τὸν πάγον εἰς τὸ βράζον νερόν. Κανεὶς Γήϊνος δὲν θὰ ἠμπορουσε νὰ νθέξῃ! Ἰδοὺ διατὶ ὁ *Κάτω Τύχων* εἶνε πόλις σπηλαίων καὶ ὑπογείων· μ' ὅλα αὐτά, σᾶς λέγω ὅτι θὰ ψηθῆτε εἰς τὸ διάστημα τῶν 354 ὡρῶν τοῦ ἡλίου!

Δρόμο λοιπόν! Καὶ θὰ φθάσωμεν βέβαια πολὺ γρήγορα, ἀφοῦ κάθε Γήϊνος ἀποκτᾷ ἐδῶ τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμοῦ!

Κατοικεῖται ἡ Σελήνη;

Εἶσθε ἐλεύθεροι, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, νὰ ποκριθῆτε ὅπως θέλετε εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν ἐρώτησιν. Τὸ κατ' ἐμέ, μετανοῶ πολὺ διότι, εἰς σοβαρὸν ἄρθρον, ἀνέμιξα ἤδη τόσα φανταστικὰ μαζὶ μὲ τὰ πραγματικά. Συλλογισθῆτε τὴν φοβερὰν ταχύτητα τῶν 350,000 χιλμ. τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ὀβίς μας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σελήνην· — ἐνθυμηθῆτε ὅτι τὰ σώματα, τὰ ὑφιστάμενα τὴν ἕλξιν της, ζυγίζουν ἐξ φορᾶς ὀλιγώτερον παρὰ εἰς τὴν Γῆν· — ὅτι τὰ ἡμερονύκτια, ἀντὶ εἰκοσιτεσσάρων, ἐκεῖ-ἐπάνω ἔχουν 709 ὥρας· — ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Σελήνης, καὶ ἂν ὑπάρχῃ, δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ τοὺς πνεύμονάς μας· — ὅτι νερὸν δὲν ὑπάρχει διόλου, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ ἡμισφαιρίου της· — καὶ ὅτι οἱ κάτοικοί της, ἐὰν ὑπάρχουν, περνοῦν ἐντὸς δευτερολέπτων ἀπὸ ὕψος 100 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, εἰς θερμότητα ὑπερβαίνουσαν τὴν τοῦ βράζοντος ὕδατος...

Θὰ συμπεράνετε ἀναμφιβόλως ὅτι οὐδεμία ζωὴ εἶνε δυνατὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοιούτου πλανήτου, ἢ δορυφόρου.

Ἂν ὄχι, τότε εἶσθε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ εὐπιστία σας, ὥστε μὴ τὴν ἀποθαρρύνω.

Κατ' οὐσίαν, βλέπετε, τὸ πρόβλημα περιορίζεται εἰς τοῦτο: Ἔχει ἡ Σελήνη μίαν οἱανδήποτε ἀτμόσφαιραν, ἀέρινον δηλαδὴ περικάλυμμα, ἱκανὸν νὰ παρροφηθῇ ἀπὸ ὀργανισμοὺς ζῶντας, φυτὰ ἢ ζῶα; — Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶνε *ναί*, τὰ πάντα εἶνε δυνατά· ἂν εἶνε *ὄχι*, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει κατοίκους.

Λοιπόν, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, ἡ ἀπάντησις εἶνε *ἴσως*. Ἰδοὺ τί γράφει ἕνας σοφὸς ἀστρονόμος, ὁ Marchand, εἰς βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν ἐσγάτως: «Ἡ Σελήνη ἔχει ἴσως ἀτμόσφαιραν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ὑπερβαίνει πολὺ τὰς ὑψηλοτέρας της κορυφάς, καὶ πάντως εἶνε ἀραιοτάτη».

Τὸ στάδιον λοιπὸν εἶνε ἐλεύθερον πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν πλέον τρελλήν... Μήπως ἄλλως τε μερικοὶ ἀστρονόμοι δὲν ἐνόμισαν, ὅτι διακρίνουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δορυφόρου μας ἀκόμη καὶ ἐθνικὰς ἐδούς, ἀκόμη καὶ φρούρια, σύμμετρα καὶ κανονικὰ ὡς τἀνθρώπινα; Μήπως εἰς τὴν *Θάλασσαν τῆς Γαλήνης* δὲν διέκριναν ἄλλοι καὶ πρασίνας ἐκτάσεις, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔκαμαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι εἰς τὴν Σελήνην ὑπάρχει χλωρίς; Ὁ *Πλάτων* προπάντων εἶνε ἀκατανόητος. Ἡ στεφάνη τοῦ ὡραίου τούτου ἡφαιστείου προσλαμβάνει ὁλονὲν σκοτεινότερον χρῶμα ὅσον ὁ ἥλιος τὴν κτυπᾷ περισσότερον μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Μήπως ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ βρύα καὶ λειχῆνες, ἀπορροφῶσαι οὕτω τὸ φῶς;

Βεβαίως τὰ τηλεσκόπιά μας δὲν ἀνεκάλυψαν ποτὲ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν παραμικρὰν κίνησιν, τὸ παραμικρὸν τεκμήριον ζωῆς. Συλλογισθῆτε ὅμως, ὅτι τὰ μικρότερα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα γίνονται ὁρατὰ διὰ τῶν φακῶν μας, πάλιν *ἔχουν διάμετρον τοὐλάχιστον 650 μέτρων*. Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἂν ἦσαν ἐπὶ τῆς Σελήνης, δὲν θὰ ἐφαίνοντο οὔτε μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια.

Καὶ ἄλλο ἀκόμη: Ἐὰν ἐπὶ τῆς Σελήνης ὑπάρχουν πλάσματα ζῶντα, τίποτε δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι εἶνε πλασμένα διαφορετικὰ ἀπὸ

Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σηκόνει 10 χιλιόγραμμα εἰς τὴν Γῆν, εἰς τὴν Σελήνην θὰ ἐσήκονεν 60.

Μὲ τὴν ἰδίαν προσπάθειαν, εἰς πρωταθλητὴς τοῦ ἅλματος εἰς ὕψος, θὰ ὑπερεπήδα εἰς τὴν Σελήνην τὴν οἰκίαν ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

τὰ ζῶντα ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἀπὸ τὰ βαθύτατα βάθη τῶν ὠκεανῶν, ὑπὸ πίεσιν εἰς τὴν ὁποίαν κανὲν ὑποβρύχιον δὲν θὰντεῖχεν, ἠλιεύθησαν ἰχθῦς ἀπαράλλακτοι μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς θαλάσσης. Μὲ τοὺς αἰῶνας ὅμως ἐσυνείθισαν τόσον τὸ νέον των περιβάλλον, ὥστε δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ ζήσουν ἔξω ἀπὸ αὐτό. Ὅταν τοὺς ἀναβιβάζουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅταν τοὺς βγάζουν εἰς τὸν ἀέρα, τὰ ἐντόσθια τῶν ἰχθύων αὐτῶν πετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμά των, ὡς ἀπὸ τσέπην ποῦ τὴν ἀναποδογυρίζετε. Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ἕνα κάτοικον τῆς Γῆς, ἐὰν τὸν ἐβύθιζε κανεὶς ἀποτόμως εἰς τὸ σεληναῖον κενόν.

Τελοσπάντων, ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν της λέξιν περὶ τῆς Σελήνης. Ἔχω ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γνωρίζωμεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τί εἶνε τὸ ἀσώματον αὐτὸ κεφάλι, ποῦ πετᾷ ἀπὸ νέφος εἰς νέφος, τί μυστήρια κρύπτει τὸ λαμπρὸ αὐτὸ φεγγαράκι, ποῦ μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρόν, ὅταν τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἦσαν νυκτερινά, διὰ τὸν φόβον τῶν τυράννων, τὰ παιδιὰ τὸ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς φέγγῃ νὰ πηγαίνουν στὸ Σχολειό, —

νὰ μαθαίνουν γράμματα
τοῦ Θεοῦ τὰ πράμματα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια).

Ὁ κακοῦργος κρατῶν τὸν φανὸν ἀναβαίνει, ἐν ᾧ αἱ βαθμίδες τρίζουν ἀπὸ τὸ βάρος. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀπαισία ὄψις του φαίνεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος.

Αὐτόστιγμεὶ ὁ Ἰακωβάκης, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἀνετινάχθη ὄπισθεν τοῦ ἀχυρίνου ὀχυρώματός του, καὶ μὲ ἓν φοβερὸν κτύπημα τοῦ τριχαλωτοῦ κάμακος ἐπὶ τοῦ στήθους, κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον ἀπὸ τὴν κλίμακα.

Κραυγὴ πόνου καὶ λύσσης ἠκούσθη καὶ ὁ ὑπόκωφος κρότος σώματος, τὸ ὁποῖον πίπτει βαρέως, καὶ τίποτε ἄλλο.

Τὸ κτύπημα ἦτο τόσον ὁρμητικόν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακωβάκης ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημνισθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κλίμακα. Εὐτυχῶς ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ· εὐτυχῶς ὄχι μόνον δι' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τοὺς κυρίους του, διότι τοῦ ἐχρειάζοντο ὅλαι αἱ δυνάμεις του διὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ κακοῦργα σχέδια τῶν δύο ἀλιτηρίων.

Ἔσκυψε νὰ ἴδῃ κάτω, ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο βαθύ. Ὁ φανὸς εἶχε διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου, καὶ τιναχθεὶς μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱππο-ἀτασίου, συνετρίβη μὲ κρότον, ἡ δὲ θραυλὶς τοῦ μικροῦ λευκοσιδηροῦ κανδυλίου ἐτρεμόσβυνε μέσα εἰς τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ ἐλαίου, αἱ ὁποῖαι εἶχαν μείνῃ εἰς αὐτό.

Χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ ὅπλον, τὸ ὁποῖον τόσον τῷ ἐχρησίμευσεν, ὠλίσθησεν ἐλαφρὰ διὰ τῆς κλίμακος, ἔφθασε κάτω, καὶ ἔλαβε τὸ μικρὸν δοχεῖον, τοῦ ὁποίου κατώρθωσε ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐκπνέουσαν φλόγα.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ὁ κακοῦργος ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐπλησίασε μὲ προφύλαξιν. Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς εἶδεν ὅτι ἄφθονον αἷμα ἔρρεεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν μύτην τοῦ πληγωμένου, καὶ ὅτι τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ στήθους ἦσαν καταματωμένα.

«Κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον...» (Σελ. 55, στ. α'.)

— Καλά, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Ἰακωβάκης, ἀφίνων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, καλὰ τὸν ἐσιγύρισα τὸν ἀχρεῖο· πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ φαίνεται ἐπικίνδυνος.

Ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ ἐμπιστευθῇ καὶ παρὰ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκινησίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ προσποιητή, ἔλαβεν ἕνα ἀπὸ τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα νὰ συγκρατοῦν τὰ φορτώματα τοῦ ἀχύρου ἢ τοῦ χόρτου ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ἁμαξῶν, καὶ ἔδεσε μὲ προσοχὴν τὸν κακοῦργον, ὅστις ἄλλως ἦτο ἀνίκανος νὰ ἀντιτάξῃ καὶ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Ἀπὸ τὴν χορταποθήκην, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης εἶχεν ἀφίσῃ τὸν Τετράδην, διατάξας αὐτὸν νὰ μείνῃ ἥσυχος, τὸ πιστὸν ζῷον παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀνυπόμονον ὅλας τὰς κινήσεις του. Ἐπήγαινεν, ἤρχετο, ἐκινεῖτο μὲ ὑποκώφους γογγυσμοὺς ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: «Κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω κάτω καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς αὐτὸ ποῦ κόμνεις!»

Ἀλλ' ὁ Ἰακωβάκης, πολὺ βυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ τετραπόδου φίλου του.

Γονυπετὴς πρὸ τοῦ κακούργου, ἔδεσε καὶ τὸν τελευταῖον κόμβον τὸν δεσμεύοντα τὰ μέλη του. Ἔπειτα ἐσηκώθη διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του.

— Αἴ, παραφέντη μου, σ' ἐφάσκιωσα βλέπω 'ς τὴν ἐντέλεια. Ἔτσι ποῦ σὲ σφικτόδεσα δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ κάνῃς καμμιὰ ἀτιμία. Τὸν ἄλλον τώρα!

Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὀρφανοῦ ἦλθε τότε μία εὐφυὴς ἰδέα.

Ἔσβυσε τὸ φῶς, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἁμαξοστασίου, ἐξέβαλε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, καὶ ἐφώναξε σιγά, ὥστε μόλις εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ν' ἀκουσθῇ:

— Ψίτ! Ψίτ!

Ὁ συνένοχος, μὲ βήματα ἐλαφρά, ἐπλησίασε καὶ διῆλθε τὸ κατώφλιον τοῦ ἁμαξοστασίου.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπερίμενεν ὁ Ἰακωβάκης.

Μὲ ἓν πήδημα ὥρμησεν ἔξω, σύρων ὄπισθέν του τὴν θύραν, καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπὴ τρέχει νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς κυρίους του.

—Γρήγορα, γρήγορα! φωνάζει εἰς τὸν Ἐδουάρδον, — ντύσου 'πὲς καὶ 'ς τὴν μητέρα σου νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο· ὅσο νὰ τρέξω ἐγὼ νὰ φέρω τὴν ἐξουσία, μεῖνε σὺ σκοπὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἁμαξοστάσιο.

— Σκοπός... μπρὸς 'ς τὸ ἁμαξοστάσιο; - ἐψέλλισεν ὁ Ἐδουάρδος μὲ ὀφθαλμοὺς νυσταγμένους ἀκόμη.

— Ναί, ναί, καὶ κάνετε γρήγορα· μὰ κύτταξε καλὰ νὰ μὴν ἔμβῃς μέσα 'ς τὸ ἁμαξοστάσιο, μήτε ν' ἀνοίξῃς τὴν θύρα.

— Μὰ γιατί; ἠρώτησε μὴ ἐννοῶν ἀκόμη ὁ Ἐδουάρδος.

— Μέσα 'ς τὸ ἁμαξοστάσιο εἶνε δύο κακοῦργοι· ὁ ἕνας εἶνε, θαρρῶ, βαρειὰ πληγωμένος, μὰ ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ δραπετεύσῃ.

—Δύο κακοῦργοι! Καὶ πῶς βρέθηκαν κλεισμένοι στὸ ἁμαξοστάσιο;

—Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφέντη μου, κάμετε γρήγορα αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω, Ἄμα γυρίσω, θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα. Ἀλλ' ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, ὁρκισθῆτέ μου πῶς δὲν θὰνοίξετε τὴν πόρτα.

—Πήγαινε, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἔφυγε ταχὺς ὡς βέλος πρὸς τὸ Δουρλέρ, ἀφίνων τὸν Ἐδουάρδον καὶ τὴν μητέρα του εἰς ἀπορίαν, τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

*
* *

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν, καὶ γρήγορα μάλιστα, διὰ νὰ εἶνε ἕτοιμοι εἰς κάθε ἐνδεχόμενον. Ὁπλισθεὶς μ' ἕνα παλιὸ τουφέκι τοῦ πατέρα του, ὁ Ἐδουάρδος κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ μητέρα του ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ· ἀλλ' ὁ υἱός ἐναντιώθη, συστήσας μόνον εἰς αὐτὴν νὰ προσέχῃ καὶ νὰ φυλάττῃ τὴν Ἰουστίναν, τὴν ὁποίαν ὅλη ἐκείνη ἡ φασαρία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξυπνίσῃ.

Δὲν ἐπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ κρότος βημάτων βιαστικῶν ἠκούσθη εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἔξωθεν τῆς οἰκίας.

Ἦτο ὁ Ἰακωβάκης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου καὶ δύο ἀνδρῶν ἐντοπίων,—τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του,—οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν πρόθυμοι εἰς τὴν σύλληψιν τῶν δύο κακούργων.

Ἔγινε γρήγορα καὶ εὐκολώτατα. Ὁ μικρὸς ὅμιλος παρετάχθη ἀθορύβως ἑκατέρωθεν τῆς θύρας τοῦ ἀμαξοστασίου, τὴν ὁποίαν ὁ σιδηρουργὸς ἤνοιξεν ἀποτόμως καὶ ἐκρύφθη.

Ἀμέσως ὁ συνένοχος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰακωβάκης εἶχε κλείσῃ τόσον ἐπιτηδείως, ὥρμησε νὰ ἐξέλθῃ, ἐλπίζων νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψιν διὰ τολμηρᾶς φυγῆς.

Ἀλλὰ τέσσαρα ζεύγη ρωμαλέων βραχιόνων ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔρριψαν κάτω, τὸν ἔδεσαν, καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ εὕρῃ τὸν πληγωμένον σύντροφόν του.

Μετά τινας ὥρας, εἰδοποιηθέντες οἱ χωροφύλακες τοῦ πλησιεστέρου σταθμοῦ, ἦλθαν καὶ συνέλαβαν τοὺς δύο κακούργους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς, μὲ τὰς πληγὰς ποὺ ἔλαβε πίπτων ἀπὸ τὴν κλίμακα, εἶχεν ἤδη ὑποστῇ μέρος τῆς τιμωρίας, τὴν ὁποίαν ἤξιζε τὸ κακούργημά του.

—Χωρὶς ἐσέ, καλό μου παιδί, ἔλεγε τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἡ κυρία Δελσὸλ πρὸς τὸν γενναῖον μικρὸν ὀρφανόν, τὸ σπίτι μας δὲν θὰ ἦτο τώρα παρὰ σωρὸς ἐρειπείων, κατω ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς ἴσως θὰ ἤμεθα θαμμένοι. Πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν ποτὲ νὰ σοῦ δείξωμεν ὅλην μας τὴν εὐγνωμοσύνην;

—Ἐγὼ σᾶς ὤφειλα εὐγνωμοσύνην, κυρία Βριγίττα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰακωβάκης, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποὺ ἡ ἀποψινὴ ἀπόπειρα ἐπέτρεψεν, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Τετράδην, νὰ σᾶς ἐξοφλήσωμεν μέρος τοῦ χρέους μας· διότι πρέπει ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν καθένα ὅ,τι τοῦ ἀνήκει· πρῶτος ὁ Τετράδης, μὲ τὰ γαυγίσματά του, μ' ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι κάτι τρέχει.

—Βεβαίως, βεβαίως,—ἄ, τὸ λαμπρὸ σκυλί!.. Ἀλλὰ μ' ὅλα αὐτά, ἡμεῖς εἰς τὸ ἑξῆς σοῦ χρεωστοῦμεν τὰ πάντα. Πέ μου τί πρέπει νὰ κάμωμεν διὰ νὰ δείξωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν εἴμεθα ἀχάριστοι;

—Ὦ, εὐκολώτατον πρᾶγμα, καλή μου κυρία! Νά, ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πιὰ ἐδῶ, νὰ συλλογίζεσθε κάπου-κάπου τὸ πτωχὸ παιδὶ ποὺ γύριζε 'στοὺς δρόμους καὶ τὸ πήρατε 'στὸ σπίτι σας μὲ τόση καλωσύνη.

—Νὰ φύγῃς; Σκέπτεσαι ἀκόμη νὰ φύγῃς; Μὰ μεῖνε. παιδί μου, μαζί μας! Τὸ σπίτι μας θὰ εἶνε σπίτι σου ὅσον καιρὸς θελήσῃς, καὶ θὰ προσταθήσωμεν ὅλοι νὰ ξαναύρῃς σὲ μᾶς τὴν οἰκογένεια ποὺ ἔχασες.

—Ποῦ δὲν εἶχα ποτέ, 'πῆτε καλλίτερα!

—Ἔστω! ἕνας λόγος παραπάνω: ἡ ἀγάπη μας καὶ αἱ περιποιήσεις μας θὰ σὲ κάμουν νὰ λησμονήσῃς ὅτι εἶσαι μόνος εἰς τὸν κόσμον.

—Ἀργότερα...μετὰ τὸν πόλεμον... δὲν λέγω ὄχι, κυρία Βριγίττα. Τώρα ὅμως τὸ χρέος μου εἶνε νὰ πάγω νὰ πολεμήσω τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας.

Ὅσα καὶ ἂν τῷ εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία Δελσόλ, δὲν κατώρθωσε νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰακωβάκη καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ σύνορα διὰ νὰ ἀφιερώσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος ὅλην του τὴν δύναμιν, τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Ὅταν, ἀφοῦ ἡσύχησε εἰς ὅλους νύκτα καλλιτέραν τῆς προηγουμένης, ὁ Ἰακωβάκης ἀπεσύρθη νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος, σοβαρὸς καὶ σιωπηλός, εἶχε παραστῇ εἰς τὴν συνομιλίαν αὐτὴν μεταξὺ τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τῆς κυρίας Δελσόλ, ἐσηκώθη ὠχρότατος, τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν, ἀλλὰ μὲ ἀποφασιστικὸν ὕφος, καὶ κυττάζων κατάμματα τὴν μητέρα του:

—Μητέρα, τῆς εἶπεν, αὔριο τὸ πρωὶ φεύγω κ' ἐγὼ μὲ τὸ Γιακωβάκη.

Εἰς τὴν δήλωσιν αὐτήν, τόσον κατηγορηματικῶς διατυπωθεῖσαν, ἡ κυρία Δελσὸλ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ λιπόθυμος.

—Πῶς;! ἀνέκραξε· ὕστερ' ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποὺ κοντέψαμε νὰ πάθωμε χθές, σκέπτεσαι νὰφίσῃς τὸ σπίτι μονάχο μὲ δυὸ γυναῖκες;... μπορῶ μάλιστα νὰ 'πῶ μὲ μιά, γιατὶ ἡ Ἰουστίνα εἶνε ἀκόμη παιδὶ καὶ εἰς ἕνα κίνδυνο βέβαια δὲν θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ πολύ, ἡ καϊμένη!...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας εὐχαριστήσεις τοῦ χειμῶνος εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ ἡ θερμάστρα. Τὸ ἐσυλλογίσθην πάλιν προχθὲς ποὺ εἶδα ἕνα γράμμα φίλου μας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Ὁ φίλος μας αὐτὸς ἐπῆγε νὰ κάμῃ τὰς ἑορτὰς εἰς τὸ χωριό του. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραφε: «Τί εὐτυχία, τί εὐχαρίστησις νὰ εἶσαι μὲ τοὺς γονεῖς σου, μὲ τὰ δέλφια σου, μὲ τὸν παπποῦν, μὲ τὴ γιαγιά, καὶ νὰ ψήνετε κάστανα 'στὴ θερμάστρα!»

Δὲν ἠξεύρω ἂν μὲ τὴν λέξιν *θερμάστρα*, τὴν γενικήν, ὁ φίλος μας ἐννοοῦσε σόμπαν, τζάκι ἢ μαγκάλι. Ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ἐννοοῦσε μίαν φωτιὰν οἱανδήποτε, ἱκανὴν νὰ ὑψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ χειμερινοῦ δωματίου καὶ νὰ ψήσῃ καὶ κάστανα...Αὐτὴ δὲν εἶνε ὅλη ἡ εὐχαρίστησις; Βεβαίως, ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῆς θερμάνσεως, τὸ ὡραιότερον, τὸ ποιητικώτερον καὶ τὸ ὑγιεινότερον, ἂν θέλετε, *εἶνε ἡ ἑστία, τὸ τζάκι. Μαζὶ μὲ τὸ* θάλπος, ἀπολαμβάνει κανεὶς τὸν κριγμὸν τῶν καιομένων ξύλων, τὴν ὡραίαν εὐωδίαν των, καὶ τὸ θέαμα τῶν φλογῶν, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τόσους ρεμβασμούς. Ἀλλά, κατὰ τὴν παροιμίαν, 'στὴν ἀνθρωχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι. Καὶ ὅταν δὲν εἰμπορῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς τζάκι, εὐχαριστεῖται μὲ μίαν καλὴν σόμπαν, καὶ ἂς κρύπτῃ ζηλοτύπως τοὺς θησαυρούς της εἰς τὰ τέσσαρα μαῦρα ἢ ἄσπρα της τοιχώματα,—ἢ μὲ ἕνα μαγκάλι, καὶ ἂς τρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ τοῦ πονέσῃ τὸ κεφάλι, ὅταν τὰ κάρβουνα δὲν εἶνε τελείως χωνευμένα...

Ὁ μόνος τρόπος θερμάνσεως, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ποίησιν,—πολλοὶ δὲ λέγουν ὅτι εἶνε καὶ ἀνθυγιεινός,—εἶνε τὸ καλοριφέρ. Εἰς τὸ ὑπόγειον ἀνάκτουν ἕνα μεγάλο τζάκι ἢ ἕνα καζάνι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχωροῦν σωλῆνες οἱ ὁποῖοι διακλαδοῦνται εἰς ὅλον τὸ σπίτι, μὲ στόμια εἰς τὸν τοῖχον κάθε δωματίου. Ἀνοίγεις τὸ στόμιον καὶ ζεσταίνεσαι ὅσον θέλεις. Ἀλλὰ φωτιὰν οὔτε βλέπεις, οὔτε ἀκούεις. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον δὲν εἰμπορεῖς νὰ ψήσῃς οὔτε ἕνα κάστανον! Δὲν νομίζετε ὅτι ἂν τὸ σπίτι τοῦ φίλου μας ἐκείνου εἰς τὸ χωριὸ εἶχε καλοριφὲρ ἀντὶ ἑστίας,—ἁπλῆ ὑπόθεσις, διότι εἰς τὰ χωριὰ δὲν γνωρίζουν τὸ καλοριφέρ,—δὲν νομίζετε ὅτι ὁ φίλος μας δὲν θὰ ἦτο τόσον εὐτυχισμένος, ὅσον τώρα ποῦ κάθεται γύρω εἰς τὴν φωτιὰν μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του, καὶ ψήνει κάστανα;

Λέγουν ὅτι ὁ πολιτισμὸς καταστρέφει ὁλονὲν τὴν ποίησιν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχουν πολὺ ἄδικον. Μήπως καὶ τὸ καλοριφέρ, τὸ στερούμενον κάθε ποιήσεως, δὲν εἶνε ἡ θέρμανσις ἡ πλέον πολιτισμένη; Εὐτυχῶς ἡ χρῆσις του δὲν εἶνε, οὔτε εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀκόμη γενική. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ δημόσια μέγαρα, εἰς τὰ καταστήματα, εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Ἐκεῖ δὲν ζοῦν οἰκογενειακὴν ζωήν, οὔτε ἔχουν ἀνάγκην πολλῆς ποιήσεως. Ἔχουν μόνον ἀνάγκην νὰ ζεσταίνωνται οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐργάζωνται. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν, τὸ καλοριφὲρ κάμνει λαμπρὰ τὴν δουλειάν του.

Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγενικεύθησαν ἀπό τινος αἱ θερμάστραι ποὺ λειτουργοῦν μὲ οἰνόπνευμα. Εἶνε μία μεγάλη λάμπα μέσα εἰς μίαν μεγάλην θήκην μεταλλίνην, ἔχουσαν τὸ σχῆμα τῆς συνήθους θερμάστρας ποὺ καίει ξύλα ἢ κόκ. Εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μάλιστα μέρος ὑπάρχει κάποτε ἕνα ἄνοιγμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐν στίλπνὸν κοκκινωπὸν μέταλλον ἀπομιμεῖται... τὴν φλόγα τῆς ἑστίας.

Ἄλλη δολοφονία τῆς ποιήσεώς της ἐδῶ! Εἶνε σὰν νὰ ἔχῃς ψεύτικα τριαντάφυλλα ἀντὶ ἀληθινῶν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ὁ πρακτικὸς ἄνθρωπος τῆς σήμερον—καὶ τῆς χθές, ὑποθέτω, καὶ τῆς αὔριον ἀκόμη,—πρῶτα κυττάζει τὴν ἀνάγκην του καὶ τὴν εὐκολίαν του, καὶ ἔπειτα τὴν ποίησιν. Δι' αὐτό, μὲ τὸν πολιτισμόν, μὲ τὴν πρόοδον, ὅλα τὰ πράγματα γίνονται εὐκολώτερα, εὐχρηστότερα, προχειρότερα, εὐθυνότερα ἂν θέλετε, ἀλλὰ χάνουν τὴν ποίησίν των. Ἡ βωδάμαξα π. χ. τῶν παλαιῶν εἶχε πολὺ περισσοτέραν ποίησιν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον ἢ τὸν σιδηρόδρομον. Ὅπως καὶ τὸ ἀρχέγονον τζάκι ἀπὸ τὸ καλοριφὲρ ἢ τὴν θερμάστραν τοῦ οἰνοπνεύματος μὲ τὴν ψεύτικην φλόγα. Ἀλλὰ πόση εὐκολία, πόση πρακτικότης εἰς τὰ νεώτερα ἀπέναντι τῶν παλαιοτέρων!

Καὶ ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς ὁλονὲν προχωρεῖ. Εἴδατε; ὁ φίλος μας ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωριό του, διὰ νὰ ψήσῃ κάστανα εἰς τὸ τζάκι. Ἂν ἔμενεν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τῷ ἦτο δύσκολον, καὶ πολὺ περισσότερον ἂν κατοικοῦσεν εἰς τὸ Παρίσι... Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ποιητικὸν αὐτό, τὸ οἰκογενειακὸν καὶ πατροπαράδοξον ψήσιμον τῶν καστάνων εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ κοινοῦ δωματίου, θ' ἀνήκῃ εἰς τοὺς θρύλλους τοῦ παρελθόντος. Καὶ αὐτὴ ἡ θερμάστρα, ἡ ὁποία εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ψήνει πλέον κάστανα, θ' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ συστήματα θερμάνσεως τελειότερα καὶ πρακτικώτερα. Καὶ ὅποιος θέλει νὰ τρώγῃ κάστανα τὸν χειμῶνα, θ' ἀγοράζῃ ἁπλούστατα ἀπὸ τὸν καστανᾶν τῆς γωνίας.

Ἄ, ὅσον διὰ τὸν καστανᾶν, αὐτὸν νομίζω ὅτι ποτὲ κανένας πολιτισμὸς δὲν θὰ τὸν ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴν γωνίαν του. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν οὐρανόν μας θὰ διασχίζουν τὰ ἀερόπλοια, καὶ τότε ἀκόμη θὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ ἔξω ὁ καστανᾶς, κουκουλωμένος εἰς τὴν κάπαν του, νὰ ψήνῃ κάστανα εἰς τὸ μαγκάλι του...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Τὸ μπροστινὸ δοντάκι τοῦ γυιοῦ μου ἦτον ἕτοιμο νὰ πέσῃ διὰ νὰ ἔβγῃ τὸ ἄλλο. Ἐχρειάζετο ὅμως κάποιος νὰ τὸ τραβήξῃ. Κάποιος!... ἀλλὰ ποιὸς θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ κάποιος; Οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ μητέρα του, ἐτολμούσαμε νὰ 'μποῦμε στὰ αἵματα!

Ἡ μητέρα του, γενναιοτέρα ἀπὸ ἐμέ, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν της νὰ τοῦ τὸ δέσῃ μὲ ἕνα μαῦρο μπιρσῆμι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀρκετὰ μακρύ, ἀφοῦ τὸ ἀνάστημα τοῦ παιδιοῦ ἦτο τεσσάρων πιθαμῶν.

Τοῦ ἔδωσε τὴν ἄκρη στὸ χεράκι του νὰ τὴν κρατῇ, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε τραγουδιστά:

— Νά, ποῦ τὸ δέσαμε τὸ κακὸ δοντάκι... Βάστα τώρα τὴν ἄκρη μὲ τὸ χεράκι σου, τρέχα νὰ παίξῃς, καὶ νὰ τραβᾷς καὶ τὴν κλωστὴ κάθε τόσο, καὶ τὸ δοντάκι σου θὰ 'βγῇ μόνο του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

—Μὰ... θὰ μοῦ πονέσῃ...

—Δὲ θὰ σοῦ πονέσῃ διόλου.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ ἀπάνω-κάτω κτυπῶν τὸ στεφάνι του μ' ἕνα ξυλάκι· ἀλλὰ δὲν εἶχε οὔτε μιὰ φορὰ δοκιμάσῃ νὰ τραβήξῃ τὴν κλωστή, ἡ ὁποία, καθὼς ἔτρεχε, ἐσύρετο εἰς τὸ πάτωμα.

Τί σημασίαν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δι' ἕνα ἄνθρωπον μία μαύρη κλωστὴ ποῦ σύρεται ἐπάνω στὸ πάτωμα;...Τὴν αὐτὴν ὅμως σημασίαν δὲν εἶχε καὶ διὰ τὸν Πιπίνο, τὸν γάτο τοῦ σπιτιοῦ μας. Τὴν παρηκολούθει μὲ τὰ μάτια του, ὅπως θὰ παρηκολούθει καὶ τὸ φοβερώτερο φεῖδι, ἐνῷ τὸ ἄνω χεῖλός του ἔτρεμε, ἀνεβοκατέβαιναν τὰ μουστάκια του καὶ ἡ ἄκρα τῆς οὐρᾶς του ἔκαμνε σπασμωδικὰς κινήσεις.

Τὸ στεφάνι τοῦ μικροῦ διέρχεται τώρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν τεντωμένην οὐρὰν τοῦ Πιπίνου. Τοῦτο τοῦ ταράσσει τὰ νεῦρα περισσότερον. Συγχρόνως τὸ μπιρσῆμι τοῦ γαργαλίζει τὸ πρόσωπον. Τοῦτο τὸν κάμνει ἔξαλλον. Πηδᾷ καὶ χάπ! μία μὲ τὰ μπροστινά του πόδια... καὶ ἐνῷ ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, αὐτὸς ἀπάγει θριαμβευτικῶς τὸ μπιρσῆμι μὲ τὸ δοντάκι μαζί.

Ὁ ἀκούσιος ὀδοντοϊατρὸς δὲν ἐστάθη οὔτε συγχαρητήρια νὰ δεχθῇ. Τὰ παταγώδη γέλια τῶν ἐν τῷ δωματίῳ τὸν ἐφόβισαν· ἐνόμισεν, ὅτι κάτι κακὸν ἔκαμε. Ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ καὶ πῆρε τὸ φύσημά του στὰ κεραμίδια.

Δ. Γρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Λάμπει ἀπὸ δόξα τὸ Νησὶ
Καὶ μοσχολίβανο εὐωδιάζει·
Σήμερα ἡ Μάννα του ἡ χρυσῆ
Τὴν Κοίμησί Της ἑορτάζει.

Σκλάβα κ' ἐλεύθερη ψυχὴ
Ἀπ' ὅλα τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη,
Μ' εὐλάβεια καὶ προσευχὴ
Τὸ Τάμα της 'ς Ἐκείνη φέρει.

Μιὰ μάννα φέρνει μὲ στοργὴ
Χρυσὸ παιδὶ 'στὸ εἰκόνισμά Της,
Γονατιστὴ τὴν εὐλογεῖ
Καὶ λούζεται 'στὰ δάκρυά της.

Γιὰ τὸ μνησιῆρά της μιὰ νειὰ
Δίνει διαμάντι δακτυλίδι,
Καὶ μι' ἀδελφούλα 'στὴ γωνιά,
Φέρνει τὸ μόνο της στολίδι.

Γιὰ τὴ βαρκούλα του κερὶ
Μικρὸ ὁ ψαρᾶς 'ς Ἐκείνη ἀνάβει.
Κι' ὁ καπετάνιος προχωρεῖ
Μὲ τ' ἀσημένιο του καράβι.

Μιὰ νειὰ μὲ ξέπλεκα μαλλιὰ
Σκύβοντας μὲ μορφὴ κερένια
Στῆς μάννας της τὴν ἀγκαλιά,
Κολλάει καρδιὰ μαλαματένια.

Μ' ἀπ' ὅλα τὰ διαμαντικὰ
Καὶ τὰ χρυσᾶ ποῦ Τῆς χαρίζουν,
Τὰ τάματα τὰ γκαρδιακὰ
Ποῦ τὴν εἰκόνα Της στολίζουν,

Ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ 'στὴ γῆ
Τὴν συνταράζει ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη
Καὶ δείχνει πιὸ πολὺ στοργὴ
Στῶν σκλάβων ἀδελφῶν τὸ δάκρυ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρά, μὲ χρυσᾶ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἓν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

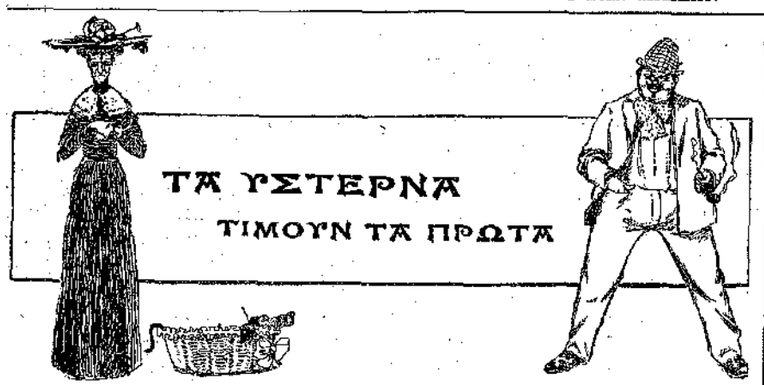

Ἡ Δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου ἦτο γεροντοκόρη ἄσχημη, παράξενη, γρινιάρα καὶ προπάντων ὑπερευαίσθητη.

Ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἦτο γεροντοπαλλήκαρο, φαιδροῦ χαρακτῆρος, ὄχι πολὺ λεπτὸς εἰς τοὺς τρόπους, ἀλλ' ἀγαθώτατος, γελαστός, τραγουδῶν ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ—καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωΐ,—ἑτοιμος πάντοτε ν' ἀστειευθῇ καὶ νὰ γελάσῃ.

Ἡ Δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου ἐμίσει τὸν κόσμον ὁλόκληρον, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ κάποιον ποῦ νὰ χαίρεται τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης, τοὺς ὁποίους ἠρνεῖτο εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐλάτρευε τὸν σκύλόν της, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, ὠνομάζετο Ἀζώρ, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ σκύλοι, τῶν ὁποίων τὰς ἱστορίας διηγούμεθα εἰς τὰ παιδιά.

Ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἀπεναντίας ἀγαποῦσεν ὅλα τὰ πλάσματα τῆς γῆς μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, τόσον τὴν γρηὰ Παγώναν, τὴν ὑπηρέτριάν του, ὅσον καὶ τὸν κύριον Ταλλαρᾶν, τὸν σκετοναικοκύρην του,—τόσον τὸν ράπτην του ὅσον καὶ τὸν ὑποδηματοποιόν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον πάντα ἔχει κανεὶς μίαν ἰδιαιτέραν προτίμησιν δι' ἕνα πρόσωπον ἢ δι' ἕνα πρᾶγμα, ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίου Ζαχαρία εἶχεν ἰδιαιτέρας τρυφερότητας διὰ τὴν πίπαν του, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἠλέκτρα,—ὅπως καμμία ἄλλη πίπα—ἐπειδὴ τὸ στόμα της ἦτο ἀπὸ ἤλεκτρον.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, τὸ περασμένο καλοκαῖρι, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου, διὰ ν' ἀλλάξῃ ὀλίγον τὸν ἀέρα του ὁ Ἀζώρ ὁ ἀγαπημένος της, ἔκρινε καλὸν νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κηφισιά.

— Τὸ χρυσό μου, ἔλεγε, ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ μοῦ τὸ κάμῃ καλά, γιατὶ τώρα ὕστερα ἡ ὄψις καὶ ἡ ὑγεία του δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου.— Ἀζωράκη μου, ἔλα ἐδῶ, πουλί μου...Θὰ πᾶμε στὴν Κηφισιά... θὰ μποῦμε στὸ σιδηρόδρομο...τρού! τρού!..θὰ φᾶμε κοκά...ἔ; σάρέσει, πουλί μου; σάρέσει, χρυσούλη μου;... ὦ, νὰ τὸ χαρῷ ἐγὼ τὸ σκυλάκι μου! τὸ θησαυρό μου!..

Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγουσα, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία ἐπῆρε 'στὴν ἀγκαλιά της τὸν Ἀζῶρ, καὶ τὸν ἐτοποθέτησε μέσα εἰς ἕνα πανέρι στρωμένο μὲ βάτες γαλάζιες, καὶ τοῦ ἐσύστησε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ μέσα φρόνιμα, γιατὶ ἦταν ἄρρωστος,καὶ δὲν ἔκανε νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ κρυώσῃ...

— Ναί, μὲ τὸ σιδηρόδρομο θὰ μοῦ πάῃ τὸ χρυσό μου!... σὰν ὑπουργός, ἡ ἀγάπη μου!... κτλ. κτλ.

Τέλος πάντων, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία καὶ ὁ Ἀζῶρ μέσα εἰς τὸ πανέρι, ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισσιᾶς τριανταπέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὥρας τῆς προσδιωρισμένης διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τραίνου, καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἡσυχίαν της, ἡ γεροντοκόρη ἠμπόρεσε καὶ εἰσιτήριον νὰγοράσῃ καὶ νὰ διαλέξῃ ἕνα καλὸ βαγόνι, κλειστὸν καὶ προφυλαγμένον...διὰ τὸν Ἀζωράκη της.

Ἐτοποθέτησε μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν τὸ πολύτιμον φορτίον της • ἐπάνω εἰς ἕνα κάθισμα τοῦ βαγονιοῦ, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ διόλου ἂν ἐπετρέπετο ἢ ὄχι νὰ κρατήσῃ θέσιν δι' ἕνα σκύλον, καὶ ἀναγκάσῃ τοὺς δίποδας ἐπιβάτας νὰ ταξειδεύσουν μὲ ἕνα τετράποδον. Ἐσκούπισε τὴν μύτην της μὲ μεγάλον κρότον, ἐφόρεσε εἰς τὴν μεγάλην μύτην της κάτι μεγάλα μαῦρα γυαλιά, ποῦ ἀγρίεψαν ἀκόμη περισσότερον τὸ ἀγριωπὸν πρόσωπόν της, καὶ ἤρχισε νὰ κυττάζῃ ἔξω τοὺς ἀνθρώπους μὲ τέτοιον ὕφος, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰνέβῃ εἰς τὸ βαγόνι της ἀπὸ φόβον μὴ φαγωθῇ ζωντανός...

Ἡ ὥρα τῆς ἐκκινήσεως ἔφθασε. Βλέπουσα ὅτι εἶνε μόνη, καὶ νομίζουσα ὅτι ἔμεινεν ὁριστικῶς κυρία τοῦ βαγονίου, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία ἐβολεύθη ὅσον ἠμπόρεσε ἀνετώτερα.

Καὶ ἔβγαλε τὸν Ἀζῶρ ἀπὸ τὸ πανέρι, τὸ στρωμένον μὲ γαλάζιες βάτες.

—Ἔλα μου ὦ, χρυσό μου. Ἔλα στὴ μαμακούλα σου! Τώρα μπορεῖς νὰ βγῇς λιγάκι ἀπὸ τὸ πανέρι, γιατὶ ἐδῶ μέσα εἶνε ὅλα κλειστά... Νὰ μὴ κρυώσῃς, νὰ σὲ χαρῶ! Ἀγάπη μου! κλπ. κλπ.

Ἡ τρομπέτα τοῦ ὁδηγοῦ ἐσφύριξε καὶ τὸ τραῖνον ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κινῆται, ὅταν ἡ θύρα τοῦ βαγονιοῦ ἀνοιξε μὲ ὁρμήν.

Ἕνας χονδρὸς κύριος, παραζαλισμένος καὶ ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ τρέξιμον, ἦλθε κ' ἔπεσεν, ὅπως πίπτει ὁ ἀερόλιθος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγριωπὴν γεροντοκόρην καὶ εἰς τὸν ἀγαπημένον της σκύλον.

—Προσοχή! τὸ σκυλί μου! ἐφώναξεν ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία.

Ἀλλ' ὁ χονδρὸς ἐπιβάτης δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ φαιδρὸς καὶ τρελλούτσικος κύριος Ζαχαρίας Παχύς. Ἐκάθητο εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Σταθμοῦ καφενεῖον, συζητῶν μὲ φίλους του καὶ κάμνων λογοπαίγνια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐγελοῦσε τόσον πολὺ ὁ ἴδιος, ὥστε ἐλησμόνει τὴν ὥραν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ τραῖνον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Κηφισσιάν.

Ἔτρεξε λοιπόν, μόλις ἤκουσε τὸ τελευταῖον σφύριγμα, καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰρπαχθῇ καὶ νὰναβῇ εἰς τὸ βαγόνι ἀκριβῶς τῆς δεσποινίδος Λιγδοπούλου, κινδυνεύων εἰς κάθε βῆμα νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ πέσῃ ὁριστικῶς.

«Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Ἀζώρ...»
(Σελ. 58, στ. γ'.)

— Τὸ σκυλί μου! ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινίς.

—Ἔννοια σας! τὸ βλέπω!... ἐψιθύρισεν ὁ κ. Ζαχαρίας, ὅσον ἠμποροῦσε εὐγενικώτερα καὶ γελαστότερα.

Ἀλλὰ συγχρόνως, μπλούφ! χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει—ὁριστικῶς—ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Ἀζώρ.

Ὁ σκύλος, μὲ ὅλον του τὸ δίκηο, ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται, ὅπως διαμαρτύρονται συνήθως οἱ σκύλοι, γαυγίζων ἀγρίως καὶ οὐρλιάζων λυσσωδῶς, ἐν ᾧ ἡ κυρία του, ἡ *μαμακούλα* του, ἔγινεν ἀπὸ τὸν θυμόν της κατακόκκινη καὶ καταπράσινη.

— Κακοῦργε! κακοῦργε!

— Δὲν εἶμαι κακοῦργος, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζαχαρίας ἀσθμαίνων ἀκόμη καὶ σπεύδων νὰπαλλάξῃ τὸν Ἀζὼρ ἀπὸ τὸ βάρος του. Εἶμαι ὁ κ. Ζαχαρίας Παχύς, δούλός σας καὶ εἰς τὰς διαταγάς σας!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς συντάξεως:

Ὁ Διδάσκαλος:—Ποῖον λοιπὸν λέγομεν κατηγορούμενον;

Ὁ Μαθητής:—Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ δωδεκασέλιδον φύλλον, τὸ ὁποῖον ἐπεριμένατε. Αὐτὸ εἶνε διὰ τὸν Δεκέμβριον. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκδώσω ἄλλο ἕνα διὰ τὸν Ἰανουάριον. Καὶ ἔπειτα πάλιν τακτικά, ἕνα κάθε μῆνα—ἐὰν ἐννοεῖται τὸ ξεσπάθωμα θὰ πάῃ τόσον καλά, ὅσον πηγαίνει τώρα. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται!...

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἐλπὶς» Μιτυλήνης ἐνέγραψε διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909 τὸν ὑπ' ἀριθ. 43 συστηθέντα ἄπορον. Εὖγε του.

Πῶς ἀργοῦν αὐτὰ τὰ ταχυδρομεῖα! Ἀκόμη μοῦ φέρνουν κάρτες τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔγω νὰναφέρω καὶ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἑξῆς: τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, τὴν παλαιάν μου φίλην, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν μὲ λησμονεῖ· τὴν *Ἰδανικότητα*, τὸ *Ἄστρον τῆς Κύπρου*, τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀμαζόνων*, τὴν *Ἑλένην Α. Μάλλη*, τὸν *Ἰωάννην Δ. Χαναν* καὶ τὸν *Παγκλήνιον Πόνον*.

Καὶ ἡ *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας* μοῦ γράφει ὅτι τὴν ἐπεσκέφθη ὁ ὅθθεν ἀπεσταλμένος μου καὶ τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι τὸ ψηφοδέλτιόν της δὲν ἐλήφθη. Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κατεργάρης δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ βεβαίως θὰ τὸν μάθω ἐὰν οἱ δεχθέντες τὴν ἐπίσκεψίν του ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸν περιγράψουν, διὰ νὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ πρέπει, καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ἔστειλαν... Τώρα, ἐπειδὴ ἡ προθεσμία τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ψηφοδελτίων ἔληξε, τὰ δὲ ἐπιστραφέντα ψηφοδέλτια δὲν εἶνε οὔτε τὸ δέκατον τῶν ἀποσταλέντων ἐκ τοῦ γραφείου μου, παρακαλῶ τοὺς παραδώσαντας τὸ ψηφοδέλτιόν των πρὸς τὸν ὅθθεν ἀπεσταλμένον μου, νὰ μοῦ τὸ δηλώσουν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος, περιγράφοντες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, διὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου πρὶν ἀρχίσῃ ἡ διαλογή.

Ὀνειροπόλος Ψυχή, δὲν ἔλαβα ποτὲ γράμμα σου χωρὶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀφοῦ δὲν ἔλαβες, σοῦ ξαναστέλλω. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν σταθερότητα τῆς ἀγάπης σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου στὴ μαμμά, ἡ ὁποία μὲ τόσην εὐχαριστησιν μὲ ἀναγινώσκει.

Χαίρω πολύ, *Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία*, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς φιλίας μας. Κ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐνθυμηθῶ καλλίτερα ἐὰν τώρα μοῦ γράψῃς συχνά.

Ὁ Πανελλήνιος Ἰωνικὸς Σύλλογος—καθὼς μοῦ γράφει ὁ γραμματεὺς του *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος*—ἔχει σκοπόν, μετὰ τὰς θερινὰς ἐξετάσεις, νὰ ἐρωτᾷ εἰς τὰ διάφορα σχολεῖα τῆς πόλεώς του ποῖα ἄπορα παιδιὰ ἀρστεύουν, αὐτὰ δὲ νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητάς μου, καὶ ὄχι τοὺς τυχόντας ἀπόρους. Λαμπρὸν αὐτὸ καὶ ἀξιομίμητον.

Ὅσον μὲ λυπεῖ ἡ ἀσθένεια τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος, Σεληνοφώτισσο Ἀκρογιάλι!* Ἔτσι ὁ Θεὸς νὰ τὴν κάμῃ γρήγορα καλά.

Βεβαίως ἔχεις δίκαιον, *Ζήτω τὸ Σύνταγμα*· γίνεται μεγαλητέρα εὐτυχία παρὰ νὰ περνᾷ κανεὶς τὰς ἑορτὰς μὲ τοὺς γονεῖς του, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ξενητειᾶς; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς.

Χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου, *Νιφάς*. Τὰ λίγειν ὅλα καὶ μὲ λίγα λόγια. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Γιάγκον καὶ εἰπέ του ὅτι πολὺ γρήγορα ἡ Τρισεύγενη θὰ τοῦ πῇ καὶ ἄλλην εὐμορφην ἱστορίαν.

Μπράβο, *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο*, ἔκαμες πολὺ καλὰ ποῦ ἀπεφάσισες τέλος νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλλὰ διατί μὲ κόκκινην μελάνην; Μὴ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ χρῶμα, διότι βλάπτει τὰ μάτια.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Φυσιολάτρις*. Εἶπα εἰς τὸν Ἀζαρίαν ὅτι ἐδοκίμασες τὴν κανδήλαν του καὶ τὴν ἠύρες πρακτικωτάτην, κ' ἔχαρη πολύ. Ναί, ἐλπίζει ὅτι θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ξεχάσετε τὸν Ἀγανίαν. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς.

Χαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας, *Μαραμένη Φύσις*. Ὡς πάντοτε, ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν καὶ πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες ὅλα.

Πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ εἴδησις ποῦ μοῦ διαβιβάζεται ἀπὸ τὰς Πάτρας, ὅτι ὁ παλαιός μου φίλος *Δημήτριος Σα. Στεφανόπουλος* ἔδωσεν ἐξετάσεις εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ βγῆκε δικηγόρος μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα. Μπράβο του! Μ' ἐτίμησεν ὡς συνδρομητής μου!

Καλλιτεχνικὴ Ψυχή, βλέπεις ὅτι σοῦ ἐγκρίνω αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς καὶ εὐχομαι νὰ τὸ τιμήσῃς. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

«Δὲν δύνασαι νὰ φανταστῇς τὴν χαράν μου, —μοῦ γράφει ἡ *Ἐλιούδα*,—διότι οἱ συνδρομηταί σου αὐξάνουν καὶ βλέπω νὰ πλημμυρίζῃ τὸ Γυμνάσιον καὶ ἡ πόλις μας ἀπὸ συνδρομητάς σου.» Κ' ἐγὼ χαίρω ἄλλο τόσον· σὺ δέ, *Ἐλιούδα*, εἰμπορεῖς νὰ καυχᾶσαι ὅτι συνετέλεσες εἰς αὐτὴν τὴν αὔξησιν.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία σου, φίλε *Ν. Χ. Ἀρ.* Τίποτε δὲν εἶνε περιττὸν δι' ἐμέ, ὅταν προέρχεται ἀπὸ συνδρομητήν μου. Ὅλα τὰναγινώσκω μὲ προσοχὴν καὶ μὲ προθυμίαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ὀνοματίου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἓν λεπτὸ ἡ λέξις.— **Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον** (ἀγῶν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχὺον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηριγημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντιπεδωσεν εἰσέτι ὁ ἀποστείλαν.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου* (0) μὲ *Δαίμονα τῆς Ἐρήμου*, *Ἀργυρῶν Πανσέληνον*, *Ἀγκαθάκι*—τὸ *Μυροβόλον Ἴον* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*—ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* (0) μὲ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Εἶμαι Ζακυνθία*, *Πυρωτὸ Φιλότιμο*, *Λούλλην*—τὸ *Τροὶ Κατέλλο* (0) μὲ *Σεισμοταθῆ Καλαβρίαν*, *Ἑλληνίδα Χριστιανήν*, *Μικρὸν Δόρδον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ζαππίδα* (σοῦ ἔστειλα **δύο** φύλλα·) *Ναύαρχον τῶν Ἀσπασιῶν* (ἔλαβα καὶ σοῦ ἔστειλα τὴν ὑπ' ἀριθ. 885 ἀπόδειξιν·) *Παγωμένον Ἔβρον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Μαραμένην Γαλίαν*, *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (ἔλαβα·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (κ' ἐδῶ χιονίζει, ἀλλὰ στὰ βουνά· εἶδες βεβαίως εἰς τὸ προηγούμενον τὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος·) *Μαυροθαλασσίτην* (ἔχει καλῶς·) *Κυανοῦν Λογχοφόρον* (ἔστειλα· πολὺ εὔμορφα γράφεις·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει βιαστικὰ-βιαστικὰ δυὸ λογάκια—ὡραῖα ὅμως,—διότι δὲν εἶχε κοῦτε χαρτί, οὔτε καιρό,·οὔτε τίποτε·) *Πουλάκι τῆς Ἐρήμου* (θὰ ἐξετάσω, καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ τιμωρηθῇ·) *Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ* (αὐτὸ εἶνε φέτος εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ πέρσυ καὶ ἐννοεῖς καλλίτερα αὐτὰ ποῦ διαβάζεις·) *Κανδαυλέβαντα* (ὁ Η. Κ. εἶχε συστηθῇ ὡς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 43· φαίνεται ὅτι τὸν ἐσύστησαν χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν,—πρᾶγμα ἀτοπώτατον·) *Ἐνθουσιώδη Κύπριον* (ἔστειλα·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (δεκταί·) *Γλυκοχάραμα* (ἔχει καλῶς· θερμότατα συλλυπητήρια·) *Τοῖρον*, *Μυροβόλον Ἴον* (ἔστειλα ἐκ νέου· διὰ τὴν δημοσίευσιν μιᾶς μέχρι τριῶν προτάσεων Μ. Μυστικῶν ἀπαιτοῦνται λεπτὰ 20 καὶ ὄχι 10·) *Ἀτσιγγανοπούλαν* (ἐδράδυνε, ἐπειδὴ εἶχε καθυστερήσει·) *Ρίζοστάστην* (ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ῥοδινσῶνος» εἶνε εἰς τοὺς τόμους 23 καὶ 24· ὁ πρῶτος τιμᾶται φρ. 4, 10, ὁ δεύτερος φρ. 2, 50.)

(!!!;;;) *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*, κ. (Μ.Ν.) *Ἑλληνικὴ Θάλασσα*, κ. (Ε.Ν.) *Ἔνδοξον Μέλλον*, α. (Χ.Ν.) *Ρήγας ὁ Φερραῖος*, α. (Α.Ψ.) *Ἕλλην Βουλγαρομάχος*, α. (Α.Χ.) *Παγοδρόμος*, α. (Κ.Π.) *Ὑποφώσκουσα Ἐλπίς*, κ. (Ε.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, κ. *Πονεμένος Διαβάτης*, α. *Δάφος τοῦ Γάνου*, α *Δημοκηνμένος*, κ. *Μαραμένη Φύσις*, κ. *Φυσιολάτρις*, κ. *Ζήτω τὸ Σύνταγμα*, α. *Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ*, κ. *Γλυκειὰ Ἀμμουδιά*, κ. *Μαραμένη Γαλία*, κ. *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. *Ἀφρόκρινο*, κ. *Ἔνδοξος Ὕδρα*, κ. *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι*, κ.

ΤΑ ΠΕΡΥΣΙΝΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28 *Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἓν λεπτὸ ἡ λέξις.— **Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον** (ἀγῶν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχὺον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηριγημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντιπεδωσεν εἰσέτι ὁ ἀποστείλαν.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου* (0) μὲ *Δαίμονα τῆς Ἐρήμου*, *Ἀργυρῶν Πανσέληνον*, *Ἀγκαθάκι*—τὸ *Μυροβόλον Ἴον* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*—ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* (0) μὲ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Εἶμαι Ζακυνθία*, *Πυρωτὸ Φιλότιμο*, *Λούλλην*—τὸ *Τροὶ Κατέλλο* (0) μὲ *Σεισμοταθῆ Καλαβρίαν*, *Ἑλληνίδα Χριστιανήν*, *Μικρὸν Δόρδον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ζαππίδα* (σοῦ ἔστειλα **δύο** φύλλα·) *Ναύαρχον τῶν Ἀσπασιῶν* (ἔλαβα καὶ σοῦ ἔστειλα τὴν ὑπ' ἀριθ. 885 ἀπόδειξιν·) *Παγωμένον Ἔβρον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Μαραμένην Γαλίαν*, *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (ἔλαβα·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (κ' ἐδῶ χιονίζει, ἀλλὰ στὰ βουνά· εἶδες βεβαίως εἰς τὸ προηγούμενον τὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος·) *Μαυροθαλασσίτην* (ἔχει καλῶς·) *Κυανοῦν Λογχοφόρον* (ἔστειλα· πολὺ εὔμορφα γράφεις·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει βιαστικὰ-βιαστικὰ δυὸ λογάκια—ὡραῖα ὅμως,—διότι δὲν εἶχε κοῦτε χαρτί, οὔτε καιρό,·οὔτε τίποτε·) *Πουλάκι τῆς Ἐρήμου* (θὰ ἐξετάσω, καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ τιμωρηθῇ·) *Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ* (αὐτὸ εἶνε φέτος εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ πέρσυ καὶ ἐννοεῖς καλλίτερα αὐτὰ ποῦ διαβάζεις·) *Κανδαυλέβαντα* (ὁ Η. Κ. εἶχε συστηθῇ ὡς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 43· φαίνεται ὅτι τὸν ἐσύστησαν χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν,—πρᾶγμα ἀτοπώτατον·) *Ἐνθουσιώδη Κύπριον* (ἔστειλα·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (δεκταί·) *Γλυκοχάραμα* (ἔχει καλῶς· θερμότατα συλλυπητήρια·) *Τοῖρον*, *Μυροβόλον Ἴον* (ἔστειλα ἐκ νέου· διὰ τὴν δημοσίευσιν μιᾶς μέχρι τριῶν προτάσεων Μ. Μυστικῶν ἀπαιτοῦνται λεπτὰ 20 καὶ ὄχι 10·) *Ἀτσιγγανοπούλαν* (ἐδράδυνε, ἐπειδὴ εἶχε καθυστερήσει·) *Ρίζοστάστην* (ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ῥοδινσῶνος» εἶνε εἰς τοὺς τόμους 23 καὶ 24· ὁ πρῶτος τιμᾶται φρ. 4, 10, ὁ δεύτερος φρ. 2, 50.)

Ἱππότην Δαλβερτί (εἶχε τυπωθῆ πλέον·) Χεῖρα Βοηθείας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου.

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

52. Δεξίγριφος

Δυνητικός τις σύνδεσμος,
Ἀντωνυμία καὶ μέλος,
Θηβαίαν Βασιλόπαιδα
Μὲ οἰκτρὸν τοῦ κάμνουν τέλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου

53. Στοιχειόγριφος

Βγάλε τὴν καρδίαν κατοίκου
Κράτους εὐρωπαϊκοῦ,
Καὶ ἓν μέρος θὰ προκύψῃ
Τοῦ ἀρχαίου ὁπλισμοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Ρέτου

54. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε ἰῶτα, βάλε ἦτα
Καὶ θὰ ἰδῆς ἀμέσως, λῦτα
Πόλιν παλαιὰν γνωστή σου,
Ἀπὸ τὰ ἑλληνικά,
Κάτοικον μεγαλονήσου,—
Καὶ τὰ δύο θηλυκά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης

55. Δημῶδες Αἴνιγμα

Οὐρανὸς καὶ γῆ κουδάρι,
Τσακνακάτο πετεινάρι,
Σὰν ἀνοίξῃ τὰ φτερά του,
Δὲν μπορεῖς νὰ πᾷς κοντά του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

56. Γρῖφος

\+ Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
* + * = Κατάρασις.
* * + * * = Μέρος ἀρχαίου ναοῦ.
* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * + * * * * = Πτηνὸν μικρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐνδυμασίας

57. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτον εἶνε ἔντομον μικρὸν καὶ ὀχληρόν,
Πόλις τὸ ἄλλο μου ἔκπαλαι γνωστή, στὴν [Σικελίαν,
Τὸ τρίτον ἀσιατικὸν πασίγνωστον βουνόν,
Κι' ἀμέσως τὸ Κυβόλεξον θὰ γίνῃ μ' εὐκολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Εὐρώτα

58. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Ἔρεις τί ἔχω μέσα 'ς αὐτὸ τὸ κουτί;
— Ξέρω· ἔχεις ἐκεῖνο τὸ γράμμα, τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, λυσόχαρτο καὶ τοὺς φακέλλους ποῦ ἀγόρασες σήμερα.
— Ναί· ἀλλὰ ἔχω καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ τὸ εἶπες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου

59. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τετάρτης, καὶ τὸ πέμπτον τῆς πέμπτης, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ρήτορα:

1, Ἀρχαία ὀνομαστὴ πόλις· 2, Πρωτεύουσα κράτους Ἀσιατικοῦ· 3, Πρόθεσις· 4, Μεγαλόνησος· 5, Ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Καρυοτινάκη

60. Μικτὸν

σμρν - εου - ρν - εεου - κ - ουεοε - τνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρου

61. Γρῖφος

μα	μα	μα	μα			
μα	μα	μα	μα	λιὰ	λιὰ	Μ ἄλλα
μα	μα	μα	μα	λιὰ	λιὰ	
μα	μα	μα	μα			
μα	μα	μα	μα			

Ἐστάλη ὑπὸ Νιόβης Πιπινέλη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλειφάτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς δύο λέξεις ἁπλαί.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ *Σμύρνης* χαιρετίζει ἐγκαρδίως πάντας τοὺς Συλλόγους, συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως, καὶ εὔχεται αὐτοῖς πανεύδαιμον τὸ 1909. Ἰδιαιτέρως, *Πανελλήνιον Αἰγυπτιακὴν Ἕνωσιν.* *(Θ,106)*

Καὶ οἱ σύλλογοι «*Παρατήνειος*», «*Ἀλμυρός*» καὶ «*Ὡραῖος Θεσσαλός*» ἀνακηρύττουν ἐπίτιμον πρόεδρον τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶ.* *(Θ,107)*

Δηλοῦμεν ἔνθερμον ὑποστήριξιν «Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως».—*Ὀνειροπόλος Κρής, Ἱππότης Δ' Ἀλβερτί, Κρητικὴ Ἀκριγιαλιά.* *(Θ,108)*

Ἰατροῦμενικοί! Σᾶς συλλυπούμεθα διὰ τὸν σκληρὸν θάνατον τῶν ἀρχηγῶν σας. Μᾶς ἐστείλατε τὸ . . . Ψηφοδέλτιον . . . τῆς κηδείας, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν, ἐπειδὴ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν γάμον τῶν Αἰγυπτίων.—Σμυρνιοί. *(Θ,109)*

Τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους μου πληροφορῶ, ὅτι νέα καὶ *ἀσφαλεστάτη* διεύθυνσίς μου εἶνε: κ. Διονύσιον Π. Κουκορίκον, Ξενοδοχεῖον «*Ἀπόλλων*», Ἀθήνας.—*Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶς.* *(Θ,110)*

ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Περὶ τῆς ἀπὸ τοῦδε ἐξησφαλισμένης ἐπιτυχίας ὁλοκλήρου τοῦ Ἰατροῦμενικοῦ συνδυασμοῦ, οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβάλλει· καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν κατενόησαν τοῦτο, ὡς δεικνύει ἡ ὑπὸ τῆς *Εὐχῆς τῆς Μάννας* πρὸς τὸν ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Ἰατροῦμενικοῦ κόμματος *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (Δημήτριον Γκίνην) πεμφθεῖσα ἐσχάτως ἐπιστολή, κατωτέρω ἐπὶ λέξει δημοσιεύομένη, ἧς τὸ πρωτότυπον κατετέθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς κοινὴν θέαν...

«*Φίλε κύριε Γκίνη,*

»*Κάτοχος ἐπισκεπτηρίου σας καὶ ἐπιστολῆς. Ἀδιαφορῶ δι' ὁποίαν ἔκβασιν θέλει λάβῃ τὸ Δημοψήφισμα· εἶμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς ἥττης ἡμῶν. Προσεχῶς θὰ ἴδητε δήλωσίν μου, παραιτήσεως ἐκ τῆς Διαπλασιακῆς κινήσεως· ἡ φιλοτιμία μου δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ποσουρθῶ ἀπὸ τώρα· ἀφοῦ φάγω τὸν τενεκὲ θὰ τὸ κάμω τότε λίαν εὐχαρίστως, καθότι συνέβησαν σοβαρὰ πράγματα· ὢν ὑπερβέβαιος ὅτι καὶ πάλιν ἡ Νίκη θὰ στέψῃ τὸ κόμμας σας, ἐκφράζω ἐκ προτέρων ὑμῖν τὰ θερμά μου συγχαρητήρια.*

»*Μετὰ τῶν φιλικωτέρων διαθέσεων, διατελῶ*

»*τέως* **ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ**» *(Θ,111)*

Εἰς τὸ Ἰατωνέζικο Τριαντάφυλλο εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ διὰ τὸ ὄνομά του μὲ ὅλην μας τὴν καρδιά.—*Τέρπουσα Παρσέληνος, Πόθος Πατρίδος, Βασιλεὺς Ἐρήμου.* *(Θ,112)*

Ἑνεκα μαθημάτων μου παύω ἀνταλλαγὴν ταχυδρομικῶν δελταρίων, εὐχαριστοῦσα τοὺς ἀποστείλαντας.—*Ἰουλία Γρηγοριάδου,* Καρδίτσα. *(Θ,113)*

Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ,
Ἐμάθαμεν πάρρωστησες, λυπηθήκαμεν.
Ἐμάθαμεν ποῦ ἔγειανες, χαρήκαμεν.
Αἰγυπτιακὸς Στόλος *(Θ,114)*

Ἰατροῦμενικοί! Μᾶς προκαλεῖτε εἰς στοίχημα εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἔληξεν ἤδη; Οὐ σεῖς μᾶς λοιδορεῖτε, ἀλλ' ὁ χρόνος!—*Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Αἰγυπτιακὸς Στόλος* *(Θ,115)*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους, φίλτατον *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι,* σοὶ εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ἔτη πολλὰ καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν εὐγενῶν τῆς καρδίας σου πόθων.
Ἰδανικότης. 25η Μαρτίου *(Θ,115)*

Ἀνταλλάσσομεν ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Ντίνος Κριθαρᾶς καὶ Ἀθανάσιος Ι. Χαλαζωνίτης, Γαργαλιάνοι. *(Θ,117)*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερατνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά· ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 2,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 4,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.